

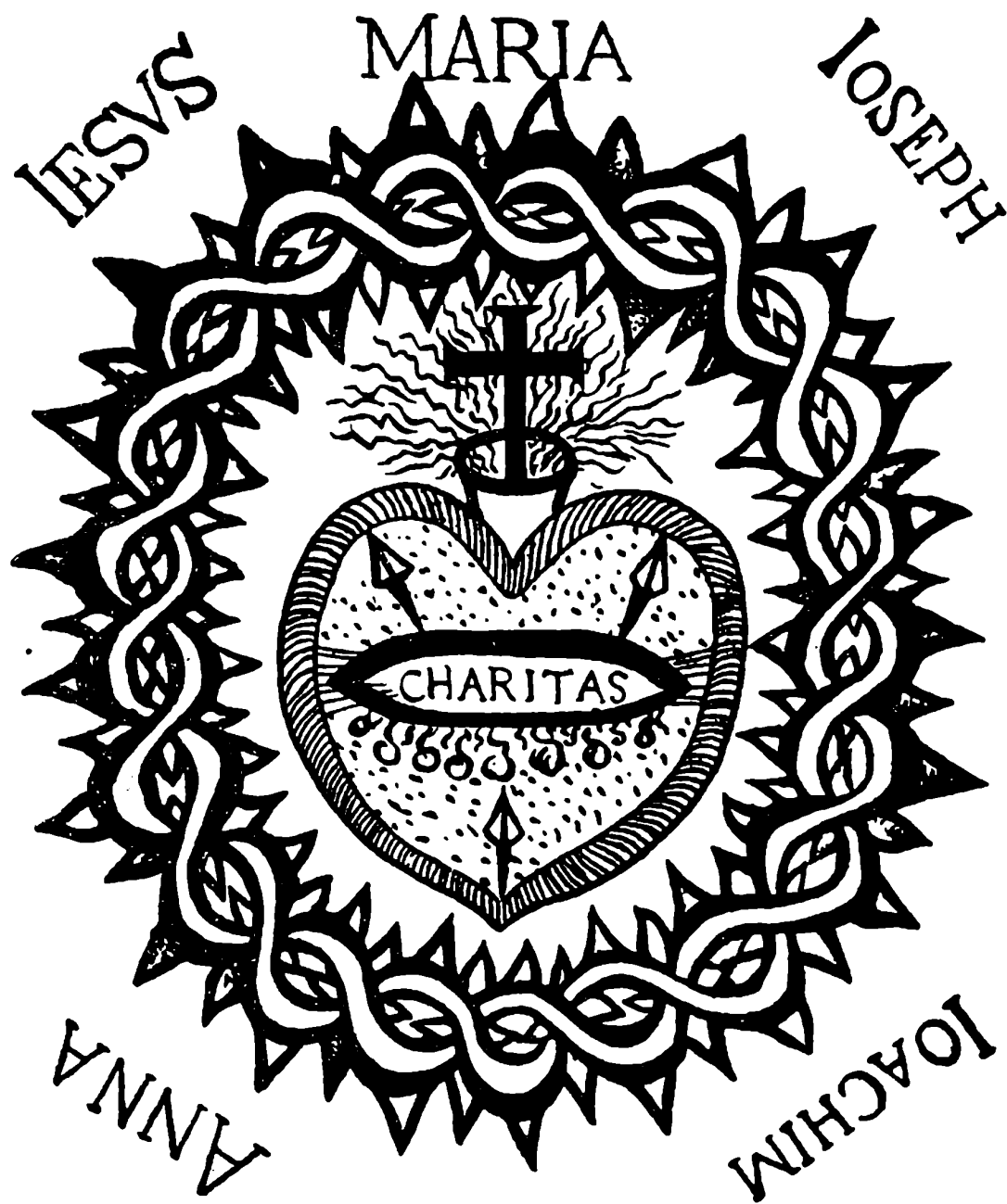
VLASTNÍ
ŽIVOTOPIŠ

svaté Markéty Marie
Alacoque

Přeložil Otto Albert Tichý

V P R A Z E

K N I H O V N A V I N I C E P Á N Ě

První obraz Srdce Páně

z roku 1685 v klášteře v Paray-le-Monial

Nihil obstat.

**Prael. Dr. O. Stanovský,
censor.**

Imprimatur.

**Pragae, die 9. Octobris 1939.
Prael. Dr. Theophilus Opatrný,
vicarius generalis.
N. 16.524.**

ÚVOD

Vlastní životopisy a paměti vynikajících osobností bývají hledanou četbou. Odhalují mnohé děje, jež jiným pozorovatelům zůstaly neznámy, ukazují příčinné vztahy jednotlivých příhod a zejména dávají nahlédnouti do niterného života. I někteří světci napsali své životopisy nebo paměti. Pohnutkou k tomu nebyla jim snaha upoutati na sebe pozornost, nýbrž poslušnost vyšší vůle, jíž se podrobovali jen se sebezapřením. Známa jest u nás kniha „Vyznání“ svatého Augustina, „Paměti“ svatého Ignáce z Loyoly, „Vlastní životopis“ svaté Terezie Avilské, „Dějiny duše“ svaté Terezie z Lisieux. Jiní nám odhalili své nitro a své vztahy k soudobým osobám a událostem ve svých četných listech, jež jsou neméně osobité a zajímavé, na př. svatý Jeroným, svatý Bernard.

Méně je známo, že také svatá Markéta-Marie Alacoque napsala svůj životopis. Její spis se jistě setká u nás se zájmem nejen proto, že si ji Pán vyvolil za důvěrnici a poselkyni, když chtěl světu odhaliti tajemství svého božského Srdce, ale též z toho důvodu, že její

život byl od dětství pln hrdinných ctností, jež z ní vytvořily světici, a že se jí dostávalo rovněž záhy zvláštního vedení Božího, jež mělo za účel netoliko její vlastní zdokonalení, ale též poučení a posilu jiných duší v jejich bojích a zkouškách.

Sestra Markéta-Marie vypsala svůj život jen na rozkaz a opětovné naléhání svých představených a bylo jí přitom překonávati silný vnitřní odpor. Podle klášterního obyčeje nebylo jí však dovoleno pročísti ještě znovu, co byla napsala, proto zůstaly v originále četné výšiny z vazby a věty kusé. Ale není nesnadno domysleti si ze souvislostí, co pisatelka mínila, proto byly v překladu takové věty uceleny. Mimo tyto nutné úpravy textu bylo vše přeloženo úplně a věrně, jak takový vzácný dokument samozřejmě vyžaduje. Jen za účelem přehlednosti byl text rozdělen na kapitoly, jež opatřeny titulky. Překládáno bylo z textu vydaného v díle „*Vie et Oeuvres de Sainte Marguerite-Marie Alacoque*,” Paříž 1920, sv. II.

Jistě by nikdo nemohl o životě svaté Markéty-Marie podati původnější zprávy, zejména o vnitřním jejím životě, nežli ty, jež podává ona sama. Bohužel nejsou tyto zprávy

vždy úplné, buďto že se světice nerozepisovala o věcech, k nimž se necítila přímo poslušností vázána, nebo se jí zdálo zbytečno zmiňovati se o nich, poněvadž v té době byly obecně známé. Samozřejmě není životopis také dokončen, neboť nemohla přec pisatelka vyličovati poslední chvíle svého života. V životopisech, jež byly sepsány po smrti světice, najdeme mnoho zpráv čerpaných ze záznamů a svědectví osob, jež s ní byly ve styku, čímž podán téměř úplný obraz světice. Aby ti, kdož se touto knihou ponejprv setkávají se slavnou důvěrníci Božského Srdce, měli ucelenější obraz, připojujeme některá data a nástin ovzduší a prostředí, v němž žila.

Narodila se 22. července 1647 ve vsi Lautecour u Verosvres, 30 km od Paray-le-Monial. Od věku čtyř let pobyla nějaký čas na zámku Corcheval, potom v Charolles u klárisek, kdež byla ponejprv u Stolu Páně a umínila si vstoupiti do řehole. Tento úmysl mohla uskutečniti teprve ve věku 24 let.

Řád Navštívení Panny Marie byl založen svatým Františkem Saleským a jeho první představenou byla svatá Jana Františka Fremiot de Chantal. R. 1626 byl zřízen konvent tohoto řádu v Paray-le-Monial a téhož roku

jej navštívila svatá Jana. R. 1671 byla tam přijata Markéta-Marie a setrvala tam až do své smrti. Skonala tam dne 17. října 1690 právě ve chvíli, kdy kněz mazal svatým olejem její rty. Její tělo odpočívá v boční kapli svatyně, v níž se jí dostalo slavného zjevení Božského Srdce a v oblouku nad její rakví se čtou slova Spasitelova: „Ustanovuji tě dědičkou svého Srdce.“ V museu poblíž kláštera jsou shromážděny všechny památky na světici. Za svatou byla prohlášena 13. května 1920.

Úcta k Božskému Srdci Páně vznikala pohnutím, jako všechny veliké duchovní proudy. Její zdůvodnění je již v dogmatu Vtělení a svatý Jan, apoštol lásky Kristovy, by mohl sloužit prvním jejím širitelům. Ale až do 11. století nenalzáme v dějinách přímých dokladů o zvláštním kultu Srdce Páně. Od doby svaté Gertrudy cítí se duše k němu přitahovány a svatý Jan Eudes († 1680) dosáhl dovolení vzdávati Božskému Srdci liturgické pocty. Svatý František Saleský též často mluví o Srdci Páně a duchovní dceři jeho řádu dostává se posléze slavných zjevení, které rozvlíní mohutné hnutí, jež zachvátí celý křesťanský svět. Bylo ovšem potřebí je-

ště celých dvou set let, než význam úcty Božského Srdce byl všude pochopen a oceněn.

Zjevení Božského Srdce přispělo Církvi jako zásah s nebe na pomoc v boji proti zá-ludnému jansenismu, jenž pod záminkou větší úcty k majestátu Božímu nepřipouštěl jednati s Ježíšem Kristem jako s milujícím přítelem a mrazivým strachem ničil v duších lásku a důvěru. V nynější době hynou duše nikoli strachem, ale svou úžasnou lhostejností, ve které se dali strhnouti do proudu liberalismu, hříchu a nevěry a tu je třeba obětavé, milosrdné Lásky, k níž by s důvěrou mohli obrátiti zraky ve sžíravém víru zkázy a která by je přes všecko jejich odsouzení dovedla vyrvati a zachrániti. Proto také volá Církev k Ježíši Kristu za ty, kteří odstředivou silou jsou hnáni ve zkázu: „k svatému Srdci svému všecky *strhni, uchvat*.“* Jest tudíž viděti, že v kultu Srdce Páně není nic zženštilého. Jako Ježíš je Muž bolesti, tak jest Muž lásky.

Významný úkol v životě svaté Markéty-Marie připadl jejímu duchovnímu vůdci. Byl to kněz Tovaryšstva Ježíšova P. Klaudius de

* *Ad sanctum Cor tuum rape universos* (v zásvětné modlitbě) — tedy ne „přivíň“, jak se mylně překládává!

la Colombière, jeden z nejvzdělanějších mužů své doby, vychovatel dvou synů geniálního ministra Colberta, z nichž jeden se později stal arcibiskupem rouenským, kněz vyhledávaný nejváženějšími osobnostmi. Byl superiorem v Paray. Vévodkyně z Yorku si ho později vyžádala za kazatele a duchovního rádce, ale v Anglii byl od kalvinců nařčen z účasti na spiknutí proti králi a uvězněn. Když vyšla najevo jeho nevina, byl propuštěn a s podrytým zdravím se vrátil do Francie. Jako svatá Terezie kladla důraz na to, aby za duchovní vůdce byli vybíráni kněžší učení, tak vedení pokorné a nejistotami soužené řeholnice z Paray-le-Monial svěřila Prozřetelnost znamenitému theologu, znateli písemnictví a přitom světcí. P. Klaudius byl oporou svaté Markéty-Marie a nástrojem Božím k rozšíření úcty k Srdci Páně. Zemřel v Paray 15. února 1682. Roku 1929 byl prohlášen blahoslaveným. Jeho kosti odpočívají v oltáři svatyně, vystavěné tam k jeho cti.

K dobrému pochopení života svaté Markéty-Marie jest si ještě třeba vyvolati v mysli intenzivní duchovní prostředí, jaké bylo v kláštorech Navštívení Panny Marie. Řád

byl nedávno založen a vše v něm bujelo první mízou mladistvého stromu. Představené, jimž byla svatá Markéta-Marie podřízena, byly duše vzácné, pocházející ze vznešených rodin tehdejší francouzské společnosti, takže se k jejich osobním ctnostem družil i poklad rodových předností a zděděné schopnosti byly výbornou půdou k vypěstění nadpřirozených darů. Taktéž tomu bylo i u ostatních sester a zejména u těch, jež naše světice sama vychovala za dlouhá léta, po něž byla novicmistryní. Připomeňme jen takovou hugenotku Annu-Alexii Guinetovou, která se z posedlého děčka stala jednou z ozdob svého řádu, přítelkyní všech, obveselením rekreací, při nichž svým hezkým hláskem prozpěvovala písně plné radosti a zbožnosti. Vzpomeňme také Marie-Markéty de Lyonne, která vstupuje k sestram, přesto že byla přísahala, že nikdy do kláštera nepůjde, a přesto, že řadu let ztrávila ve světě, který se dvořil její kráse. Veselá tato milovnice tance a zábav je získána Bohu kázáním P. de la Colombière a na přímý rozkaz Našeho Pána, daný sestře Markétě-Marii, vstupuje do řehole, v níž potom slouží Bohu s hrdinstvím hodným jejího šlechtického původu.

Jak viděti, není život klášterní tak jednotvárný, jak by se myslilo, naopak utkávají se tam proudy velmi vysokého napětí, a když se vybijí, bývá ovzduší blahodárně prosyceno a zčištěno. Posláním svaté Markéty-Marie bylo šíření úcty k Nejsvětějšímu Srdci. Idea tak mocná byla nezbytně provázena blesky jako mrak nabitý elektřinou a šleha-
jící ten oheň spálil kolem světice vše, co bylo lidského, vše, co nebylo Kristus. Krásná pohoda byla až nad mraky, ve velmi vysokých polohách, do nichž lze vstoupiti jen tehdy, zbavíme-li se přítěže svého já. Tam dlela duše svaté Markéty-Marie, zatím co zmořené tělo zůstávalo v kobkách kláštera Navštívení. Ubohý ten nástroj, jímž procházela na zemi úžasná energie lásky Boží, trval jakoby zázrakem až do věku čtyřiceti tří let. Tehdy se opět novým zázrakem odloučil od svého principu, neboť prý nic nenasvědčovalo jejímu tak blízkému konci, když se byla až dotud vždy zotavila ze svých nemocí. Ale úcta Nejsvětějšího Srdce byla uvedena ve známost a bylo potřebí, aby i život světice, jakým žila na zemi, vydal svědectví jejímu dílu, což nebylo možno, dokud ještě dlela na tomto světě.

Kult Nejsvětějšího Srdce se rozšířil po celé zeměkouli. Ale jest otázka, zda již bylo dosaženo všeho, čeho si Spasitel přál dosáti odhalením tajemství svého Srdce, a nejsme-li jen na půl cestě. O tom možno se zamysleti při četbě této knížky.

ŽIVOT SESTRY MARKÉTY MARIE ALACIQUE, JAK JEJ SAMA NAPSALA.

Živ buď Ježíš!

+

1. Bůh zesílá na Markétu již v dětství tuhé zkoušky a učí ji odpoutávati se od tvorů.

Tedy z lásky k Tobě samému, ó Bože, podrobuji se a z poslušnosti píši tyto řádky, prosíc Tě za odpuštění, že jsem se tomu bránila. Ježto však jen Ty znáš, jak veliký odpor k tomu pocítuji, sám také mi můžeš dáti sílu, abych jej překonala, neboť jsem přijala tuto posluš-

nost jako od Tebe, chtějíc tím potrestati přílišnou radost a opatrnost, s jakou jsem se oddávala své velké pradávnejší náklonnosti hrouziti se u věčné zapomenutí od tvorů; a jednou, když jsem si vymohla sliby od osob, o nichž jsem se domnívala, že mi v tom budou moci přispěti, a když jsem spálila spisy, které jsem napsala z poslušnosti, ty totiž, které mi byly ponechány, byl mi dán tento rozkaz. Ó svrchované Dobro, kéž píšeš jen a jen ku zvelebení Tvé slávy a k svému největšímu zahanbení.

Jediná moje Lásko, jak jsem Ti zavázána za to, že jsi o mne pečovala již od nejútlejšího mládí, činíc se velitelkou a paní mého srdce, ač jsi dobře věděla, jak Ti bude odporovati! Jakmile jsem se dovedla poznávati, ukázala jsi mé duši ošklivost hříchu, která vtiskla do mého srdce tolik hnusu k němu, že mi sebemenší poskvrna byla nesnesitelnou mukou, a chtěli-li mne zastaviti v bujnosti dětství, stačilo mi říci, že to uráží Pána Boha. Ustala jsem rázem a upustila od svého vrtochu.

Nevědouc ani, co to znamená, stále jsem se cítila puzena říkati slova: „Pane Bože, zasvěcuji Ti svou čistotu a slibuji Ti zůstatí pan-

nou až do smrti,“ a jednou pravila jsem ta slova mezi obojím pozdvihováním při mši svaté, které jsem obcovávala klečíc na holých kolenou, nechtě bylo jakkoli chladno. Nechá-pala jsem, co jsem učinila ani co znamená slovo slib anebo panenství, ale vši mou touhou bylo ukrýti se někam do lesa, a bránila mi jen obava, abych nenalezla lidi.

Přesvatá Panna měla vždy velmi velikou péči o mne; brávala jsem k ní útočiště ve všech potřebách a vytrhla mne z převelikých nebezpečí. Nikterak jsem se neodvažovala obrátiti na jejího božského Syna, ale vždy na ni, kteréž jsem přednášela věneček růžen-cový, klečíc holými koleny na zemi nebo poklekajíc a líbajíc zemi tolikrát, kolik jsem říkala zdrávasů.

Otec mi zemřel velmi záhy, a ježto jsem byla jedinou dcerou a ježto si matka vzala na starost výchovu svých dětí počtem pět, takže doma skoro ani nebývala, byla jsem až do půl devátého roku vychována jen čeládkou a vesničany.

Dali mne do řeholního domu, v němž jsem byla po prvé u svatého přijímání, když mi bylo asi devět let, a toto svaté přijímání rozlilo mi tolik hořkosti po všech zábavách a po-

vyraženích, že jsem v nich už nemohla nalézt žádné zalíbení, ačkoliv jsem je dychtivě vyhledávala; ale i když jsem si chtěla hrát s družkami, vždy jsem cítila, jak mne cosi táhne a volá kamsi do koutka a nedá mi pokoje, dokud nepovolím; a potom jsem se musela modliti, ale skoro vždy na zemi položena nebo na holých kolenou nebo mnohokrát poklekajíc, ačli mne nikdo neviděl, ale ku podivu mne mučilo, když mne někdo potkal.

Měla jsem velikou touhu činiti vše, co jsem viděla konati řeholnice, vidouc v nich ve všech světice, myslíc si, že kdybych byla řeholnicí, stala bych se světící jako ony; vzbudilo to ve mně takovou touhu, že jsem pro nic jiného nedýchala, ačkoliv pro mne řeholnice ty nežily ještě dosti odloučeny; a neznajíc jiných, myslila jsem, že tam musím zůstat.

Ale upadla jsem do tak bědného stavu nemoci, že asi po čtyři léta jsem nemohla na nohy. Kostí mi vylézali z kůže na všech stranách, což bylo příčinou, že mne nechali v klášteře jen dvě léta, a nikdy nebylo lze nalézt lék na moje neduhy, až jsem se zaslíbila svaté Panně, slibujíc jí, že uzdraví-li mne, stanu se jednoho dne její dcerou. Sotva že jsem učinila tento slib, byla jsem uzdra-

vena novou ochranou přesvaté Panny, jež se tolik učinila paní mého srdce, že považujíc mne za svoji, vládla mnou jako sobě přiřknoutou, kárajíc mne z chyb a učíc mne konati vůli Pána Boha; a přihodilo se mi jednou, že když jsem si sedla při růženci, postavila se přede mnou a učinila mi tuto důtku, jež se mi nikdy z mysli nevyhladila, ačkoliv jsem byla ještě velmi mladá: „Divím se, dceruško, že mi tak nedbale sloužíš!“ Slova ta zůstavila v mé duši takový dojem, že mi posloužila na celý život.

Když jsem znovu nabyla zdraví, myslila jsem už jenom na užívání své svobody, bez valné péče o to, abych naplnila svůj slib. Ale, Pane Bože, nepomýšlela jsem tehdy na to, co jsi mi od té doby dal poznati a zakusiti, že totiž porodilo-li mne Tvé svaté Srdce na Kalvarii s takovou bolestí, život, jež jsi mi tam udělil, mohl se udržovati jenom potravou Kříže, jenž by mi byl lahodnou krmí. A hle, jak se to sběhlo. Sotva jsem okřála, jala jsem se oddávati marnivosti a lásce k tvorům, lichotíc si, že něžná láska, jíž mne zahrnovali matka a sourozenci, skýtá mi volnost dopřáti si drobných povyražení a do libosti si pohovět. Ale dobře jsi mi ukázal, milý Bože, že

jsem se velmi přepočítala poddávajíc se přirozenému sklonu k rozkoši, místo abych hledala Tvých úradků, jež se velmi rozcházelý s mými úmysly.

Neboť má matka se vzdala řízení domu ve prospěch několika osob, jež si potom osobovaly tolik práva, že jsme ani matka ani já nikdy nebyly v tak velikém područenství; ne že bych chtěla tím, co nyní povím, haněti ony osoby nebo se domnívati, že špatně činily působíce mi utrpení; Pán Bůh mi nedovoľoval takou myšlenku, nýbrž abych jenom v nich viděla nástroj, jehož používal k naplnění své svaté vůle. Neměly jsme tedy již nijaké moci v domě a nesměly nic učiniti bez dovolení. Byla to ustavičná válka a vše bylo zamčeno na klíč, takže jsem často neměla ani co na sebe, když jsem šla na mši svatou, a musila si vypůjčiti čepec i šaty. Tehdy jsem začala pociťovati své zajetí, do něhož jsem upadala čím dál tím více, až jsem již nic nečinila a nikdy nevycházela bez svolení tří osob.

II. *Duchovní útěchy trpícího dítěte.*

Tehdy právě se obrátila všecka má vroucnost ku hledání veškeré mé rozkoše a útěchy v nejsvětější Svátosti oltářní. Ale jsouc ve vesnici vzdálené od kostela, mohla jsem tam jít jenom s dovolením oněch osob; a stávalo se, že když jedna chtěla, druhá nebyla srozuměna; a často když jsem ze zármutku proto plakala, vyčítalo se mi, že jsem si někde dala s hochy dostaveníčko a že mne bolí, nemohu-li jít za nimi, aby mne hýčkali a líbali, to pod záminkou, že půjdu na mši svatou nebo na požehnání velebnou Svátostí. A já cítila ve svém srdci tak veliký hnus k tomu ke všemu, že bych byla raději svolila, aby mé tělo na tisíc kusů roztrhali, než mítí takovou myšlenku! Tehdy tedy nevědouc kam se uchýliti, vytrácela jsem se někde do kouta v zahradě nebo ve chlévě nebo na jiné skryté místo, kde bych směla pokleknouti a vyplakati se před Pánem Bohem, prostřednictvím přesvaté Panny, mé dobrotivé Matičky, v níž jsem složila všecku svou důvěru; a tam jsem zůstávala celé dni bez jídla a bez pití. Ale to byla obyčejná věc a někdy k večeru mi někteří chudí vesničané ze soucitu

dávali krapet mléka nebo trochu ovoce. A potom, když jsem se vrátila do stavení, mívala jsem takový strach a tak jsem se třásla, že se mi zdálo, jako bych byla ubohý zločinec, jenž právě vyslechl svůj ortel; a byla bych se měla za šťastnější chodíc žebrati, než takto žít, neboť často jsem si netroufala ukrojiti si kousek chleba se stolu. Neboť jakmile jsem se vrátila, sypalo se mi na hlavu ještě více výčitek, že jsem se nestarala o domácnost a o děti těch milých dobrodějek své duše; a aniž mi bylo dopřáno říci jen slovíčko, dávala jsem se s čeládkou do práce. Načež jsem trávila noci, jako jsem ztrávila den, prolévajíc slzy u paty svého Krista na kříži, jenž mi ukázal, aniž jsem to vůbec pochopila, že se chce státi naprostým pánem mého srdce a že mne chce úplně zpodobniti se svým strastiplným životem; že právě proto se chce učiniti mým pánem, čině se přítomným v mé duši, aby mne přiměl jednati, jak on jednal ve svém krutém utrpení, které mi ukazoval jako utrpení, jež vytrpěl z lásky ke mně.

A od té doby má duše zůstala tím tak proniknuta, že bych si byla přála, aby mé strasti ani na chvílku neustaly. Neboť od toho času byl vždycky u mne v podobě ukřižovaného

nebo v podobě *Ecce homo* s křížem na rameně, což mi vtiskovalo takové city útrpnosti, lásky k bolesti, že všechny mé strasti se mi staly lehkými proti žádosti trpěti je, abych se připodobnila trpícímu Ježíši. A rmoutila jsem se vidouc, jak tyto ruce, jež se někdy zdvihaly, aby mne uhodily, byly zadrženy a nevybily na mne všecku svou přísnost. Cítila jsem se stále nutkána přinášeti rozličné služby a úsluhy těmto opravdovým přátelům své duše, jež by se byla mileráda za ně obětovala, nemajíc většího potěšení než jen dobře činiti a mluvit o nich co nejlépe. Ale já jsem nečinila vše to, co píšu a budu psát zcela proti své vůli, nýbrž můj svrchovaný Pán, jenž se zmocnil mé vůle a nedovoloval, abych si jenom posteskla, zareptala nebo pojala zášť proti těm osobám, ba ani abych jen strpěla, chtěl-li by mne kdo litovati a projevovati mi soucit, pravě, že tak on věci zařídil a že si přeje, abych nemohu-li již zabrániti, aby se o nich nemluvalo, dávala jim vždy za pravdu a obviňovala sebe, řkouc, což jest pravda, že moje hříchy si zasluhovaly mnohem horšího.

Ale v krajním násilí, jež si musím činiti píšíc tyto věci, jež jsem vždy držela v tajnosti s tolikerou péčí a opatrností pro budouc-

nost, snažíc se, abych si na ně ani vzpomínky neuchovala a vše zůstalo v paměti mého dobrotivého Pána, jemuž jsem si stěžovala v hlubokém odporu, jež pociťuji; ale dal mi srozuměti a pravil: „Pokračuj, dcero, pokračuj, tvého odporu ani nepřibude ani neubude, jest potřebí, aby se stala vůle má.“ „Ale běda, můj Bože, jak si vzpomenouti na to, co už před dvacetipěti lety uplynulo?“ „Což nevíš, že jsem věčná paměť svého nebeského Otce, který nikdy nic nezapomene a v níž minulost i budoucnost jsou jako přítomnost? Piš tedy bez bázně vše, jak ti to budu říkati do péra, slibuje ti, že to prosytím lahodou své milosti, abych tím byl oslaven.“

„Nejprve to chci od tebe, abych ti ukázal, že si pohrávám, čině zbytečnými všecika opatření, jež jsem tě nechal konati, abys ukryla přehojnost milostí, jimiž se mi zlíbilo obohatiti tak ubohé a chatrné stvoření jako ty, jež na to nikdy nemáš zapomenouti, abys mi za to stále děkovala.

„Potom abych tě naučil, že si těchto milostí nemáš prisvojovati ani skrbliti, podělujíc jimi ostatní, jelikož jsem si chtěl posloužit tvým srdcem na to, abych je podle svých úradků rozlil po duších, z nichž mnohé tím

budou vyrváný z propasti zavržení, jaké ti dále ukáží.

„A posléze abych ukázal, že jsem věčná Pravda, jež nemůže lháti, jsem věrný ve svých slibech a že milosti, jež jsem ti učinil, mohou trpěti všeho druhu zkoumání a zkoušky.“

Po těchto slovech ucítla jsem se tak posilněna, že přes velikou obavu, aby tento spis nebyl čten, jsem rozhodnuta pokračovati, nechť mne to bolí sebevíce, abych naplnila vůli svého svrchovaného Pána.

III. *Strádání Markétino za matčiny nemoci.*

Mým nejkrutějším křížem bylo, že jsem nemohla zmírniti kříže své matky, jež mi byly stokrát tvrdší než moje kříže, ačkoliv jsem jí neposkytovala útěchy, že bych se o tom zmínila, neb jsem se bála, abychom neurazily Boha mluvíce se zálibou o svých strastech. Ale nejkrutěji jsem trpěla v jejích nemocech, ana jsouc úplně odkázána na mé skrovné přísluhy, nesmírně strádala, tím více, že někdy bývalo vše zamčeno, i musela jsem choditi žebrať i o vejce a o jiné věci potřebné nemoc-

ným. Nebyla to malá muka pro mou přirozenou bázlivost, aspoň u vesničanů, kteří mi často napovídali víc, než bych si byla přála. A ve smrtelném onemocnění růží, která se jí vyrazila na hlavě, zhubřelá, rudá a tvrdá až hrůza, měli domácí dosti na tom, že jí dali pustiti žilou od mimojdoucího vesnického ranhojiče, který mi pravil, že se neuzdraví, leč by se stal nějaký zázrak. Nikoho to nemoutilo ani nesoužilo leč mne, jež nevěděla kam se utéci a na koho se obrátiti, ne-li na své obyčejné útočistě přesvatou Pannu a mého svrchovaného Pána, jemuž samému jsem mohla odhaliti úzkosti, do nichž jsem stále byla pohroužena, a tržíc si při tom všem jenom posměch, lání a obviňování, nevěděla jsem, kam se uchýliti. Když jsem tedy šla na mši svatou v den Obřezání Páně, abych Ho prosila, ať sám je lékařem a lékem mé ubohé matky a ať mne naučí, co mám počíti, učinil to s takovým milosrdenstvím, že vrátivši se, našla jsem matčinu oteklou tvář protrženu. Zela v ní rána zvrací dlaně a tekla nesnesitelně páchnoucím hnisem; takže se nikdo nechtěl ani přiblížiti. Neuměla jsem obvažovati rány, a nemohla jsem jich ani viděti ani se jich dotknouti před touto ranou, na niž

jsem neměla jiné masti než balsám Boží Pro-
zřetelnosti. Den ze dne řezala jsem z ní kusy
zhnílého masa, ale cítila jsem tolik odvahy
a důvěry v dobrotu svého vládce, jenž jako
by stále byl při mně, až se přec za několik
dní proti všemu lidskému nadání vyhojila.

A po celou dobu jejích nemocí neléhala
jsem si a skoro vůbec nespala a skoro nic ne-
jedla, trávíc často celé dni bez potravy. Ale
božský Mistr mne potěšoval a sílil dokonalou
podrobeností jeho přesvaté vůli. Činíc ho od-
povědným za vše, co se mi přiházelo, pravila
jsem mu: „O svrchovaný můj Pane, kdybys
nechtěl, nedálo by se to, ale vzdávám Ti díky,
že to dopouštíš, aby sis mne učinil zcela po-
dobnou.“

IV. Bůh vede Markétu k rozjímavému životu.

Při tom všem jsem se cítila tak silně při-
tahována k modlitbě, že mne velmi trápilo,
nevěděla-li jsem a nemohla-li jsem zvědět,
jak je jí třeba konati, neboť jsem se nikdy
nestýkala s duchovními osobami, a nevěděla

jsem nic jiného než ono slovo „modlitba“, jež uchvacovala moje srdce. A když jsem se obrátila na svého svrchovaného Pána, naučil mne, jak si přeje, abych činila, což mi posloužilo na celý život. Vnukl mi, abych před ním pokorně padala na tvář, prosíc ho za odpuštění všeho, čím jsem ho urazila, a potom, když jsem se mu byla poklonila, přinášela jsem mu svou modlitbu, aniž jsem věděla, jak si počínati. Potom se mi on sám zjevoval v tajemství, v němž si přál, abych o něm rozjímala, a tak silně zabíral mého ducha, drže mou duši a všechny mé mohutnosti vhrouženy do sebe, že jsem ani necítila roztržitosti, ale mé srdce se cítilo ztravováno touhou milovati ho, což mne plnilo neukojitelnou žádostí po svatém přijímání a po utrpení. Ale nevěděla jsem, jak si počínati. Měla jsem kdy jen v noci; ať jsem z ní ubírala, co mohla, a třebaš mi toto zaměstnání bylo příjemnější, než dovedu pověděti, nepovažovala jsem ho za modlitbu, i cítila jsem se neustále pronásledována, abych jí konala, slibujíc Pánu, že jakmile mne jí naučí, budu jí věnovati všechny čas, co ho budu míti. Přece však jeho dobrota mě tak silně držela v právě vylíčeném zaměstnání, že mi znechutila ústní

modlitby, kterých jsem nemohla konati před velebnou Svátostí, před níž jsem se cítila tak zcela zabrána, že mi nikdy nebyla dlouhá chvíle. A byla bych tam proklečela celé dni a noci, nejedouc ani nepijíc ani nevědouc, co činím, leč že se před ní ztravuji jako hořící svíce, abych jí vracela lásku za lásku. A nemohla jsem zůstatí vzadu v kostele, a ať jsem se za to sebevíce u sebe hanbila, neopomíjela jsem si kleknouti jak jsem mohla co nejbliže k velebné Svátosti. Považovala jsem za šťastny a záviděníhodny jen ty osoby, jež mohly často přijímati a měly volnost zůstatí před velebnou Svátostí, ačkoliv je pravda, že jsem tam velmi špatně užívala svého času a tuším jen velebnou Svátost zneuctívala. Snažila jsem se získati přátelství oněch osob, abych se dostala k velebné Svátosti. Stalo se, že trestem za své hříchy jsem nemohla spáti o vigilií vánoční, a pan farář hlasitě oznamoval při kázání, že ti, kdož se nevyspali, nemají přijímati, proto já nespavši, neodvažovala jsem se přijímati. Tak tento den radování mi byl dnem slz, jež mi byly potravou a celým potěšením. Ale také jsem před tím spáchala veliké zločiny! Neboť jednou v masopustě, jsouc s jinými dívkami, jsem se zmár-

né ochoty přestrojila, což mne bolelo a čehož jsem oplakávala po celý svůj život jakož i toho hříchu, že jsem se marnivě strojila z téhož marného důvodu, abych vyhověla svrchu zmíněným osobám. Bůh jich použil za nástroj své božské spravedlnosti, aby pomstil urážky, jež jsem mu učinila svými hříchy, ačkoliv to byly osoby ctnostné, které naprosto nezamýšlely nic zlého ve všem tom, co se událo vůči nám; a rovněž jsem věřila, že vůbec zlo nečinily, an Bůh tomu tak chtěl, i nic jsem se na ně nehoršila.

Ale běda, můj Pane, měj slitování nad mou slabostí v nejzazší bolesti a zmatku, jež mi tak silně do srdce vtiskuješ při psaní těchto řádků, slituj se, že jsem ti v tom tak dlouho odporovala. Sil mne, Bože můj, abych nezhylnula krutostí těchto spravedlivých výčitek. Ne, prohlašuji opírajíc se o tvou milost, že se ti nikdy nebudu vzpírati, byť i mne to mělo stát život a přivoditi mi pohrdání všeho tvorstva a ozbrojiti proti mně všecky běsy pekla, abych tě pomstila za svá odporování, z nichž se kaji a prosím za odpuštění, jakož prosím i za sílu dokončiti to, čeho si přeješ ode mne, byť má sebeláska ve mně nítla sebevětší odpor.

V. Svody Markétina mládí.

Pokračuji tedy. Čím více jsem rostla, moje kříže se množily, neboť ďábel vyvolával pro mne skvělé nabídky k sňatku, abych se zpronevěřila slibu, který jsem učinila. A to bylo záminkou, že jsem musila často do společnosti, což mi bylo nemalou trýzní, neboť jednak příbuzní mě k tomu nutkali a zvláště matka, stále plačíc a říkajíc, že nemá naděje leč ve mne, aby vyvázla ze svého soužení tím, že by se mnou odešla, jakmile bych se vdala. Jednak zase Bůh tak úsilně pronásledoval mé srdce, že mi ani na chvíli nedopřával oddechu, neboť jsem měla stále na očích svůj slib, vědouc, že zpronevěřím-li se mu, budu ztrestána děsnými mukami. Zloduch používal něžné lásky, jíž jsem lnula k matce, neustále mi připomínaje slzy, jež prolévala, a že kdybych se stala řeholnicí, urmoutila bych ji až k smrti, a že za to budu odpovídati Bohu, neboť nemůže spoléhati leč na moje ošetření. To mi působilo nesnesitelnou trýzeň, neboť jsem ji tolik milovala a ona mne, že jsme nemohly žítí nevidouce se. Na druhé straně stíhala mne bez ustání touha státi se řeholnicí a ošklivost k nečistotě. Vším tím jsem trpěla

pravé mučednictví, neboť jsem neměla odpočinutí, a rozplývala jsem se v slzách, nemajíc se komu s tím svěřiti, a nevěděla jsem, jak se rozhodnouti. Posléze něžné přátelství k dobré matičce začalo převládati, neb jsem si myslila, že byla-li jsem jen dítě, když jsem slib učinila, lze mne od něho osvoboditi, poněvadž jsem činíc jej nechápala, co to jest. Mimo to jsem se velmi bála vzdáti své svobody, řkouc si, že už bych se nemohla postiti, dávatí almužny a bičovati se, jak bych si přála, a že řeholní život vyžaduje tak veliké svatosti od těch, kdož se k němu zavazují, že jí nikdy nedosáhnu a že bych tam duši ztratila.

Ale počala jsem tedy choditi mezi lidi a strojiti se, abych se jen líbila, hledajíc, jak bych se nejlépe pobavila. Ale Ty, můj Bože, jediný svědek prudkosti a délky toho děsného zápasu, jímž jsem strádala ve svém nitru a jemuž bych byla tisíckrát podlehla bez mimořádné opory Tvé milosrdné dobroty, Tys měl zcela jiné záměry, než čím se obíralo mé srdce. Při tom i při jiných příležitostech jsi mi dal poznati, že by mi bylo velmi krušno a nesnadno vzpírati se proti mocnému ostnu Tvé lásky, ačkoliv jsem při své zlobě

a nevěrnosti vynakládala všechny své síly a svůj důvtip, abych jí odporovala a udusila všechna její hnutí. Ale nadarmo, neboť uprostřed společnosti a zábav vrhala na mne střely tak žhoucí, že mi pronikaly a zžíraly srdce se všech stran, a bolest, kterou jsem cítila, mne činila jako rozumu zbavenou. A když to ještě nedostačovalo srdci tak nevděčnému jako moje srdce, aby upustilo od hříšných radovánek, cítila jsem se jako svázána a násilně tahána provazy, tak mocně, že jsem posléze byla přinucena jít za tím, jenž mne volal někam na skryté místo, kdež mi činil kruté výčitky; byltě žárliv na moje bídné srdce, jež trpělo děsným pronásledováním. A když jsem Ho odprosila tváří na zemi položena, nutkal mne, abych se přísně a dlouho bičovala; a potom jsem se vracela jako prve k svému odporování a k své marnivosti. A večer, když jsem svlékala tu kletou livrej satanovu, totiž onen marnivý úbor, nástroj jeho zlomyslnosti, představoval se mi můj svrchovaný Pán, jak byl při svém zbičování, všecek znetvořen, čině mi divné výtky: že to moje marnivost ho uvedla do tohoto stavu a že mařím tak drahocenný čas, z něhož mu budu skládati přísný počet v hodině smrti; že ho

zrazuji a pronásleduji, když on mi dal tolik důkazů své lásky a své žádosti, aby mne učinil sobě úplně podobnou. To vše se tak silně do mne vtiskovalo a hloubilo tak bolestné rány v mém srdci, že jsem hořce plakala, a velmi nesnadno by mi bylo pověděti, co vše jsem trpěla a co se ve mně dalo.

Nevěděla jsem, co to je duchovní život, poněvadž mne nikdo o něm nepoučil ani nevykládal, i věděla jsem jen to, čemu mne učil můj božský Mistr a co mi se svým milostným násilím kázal činiti. A chtějíc jaksí pomstíti na sobě urážky, jež jsem mu činila, a znovu nabýti podrobnosti a shodnosti s ním, ulevujíc tak bolesti, jež na mne doléhala, svazovala jsem své bídné zločinné tělo uzlovatými provazy a tak jsem je stahovala, že stěží mohlo dýchat a jísti, a nechávala jsem ty provazy tak dlouho, až byly docela zaryty do masa. Když někdy maso přerostlo, mohla jsem vyrvat provazy jen velikou silou a s krutými bolestmi; a právě tak řetízky, jimiž jsem si utahovala paže, rvaly s sebou maso, když jsem je snímala. A potom jsem léhala na prkně nebo na holích se špičatými suký, jimiž jsem vystýlala své lůžko; a potom jsem se bičovala, snažíc se nalézt nějaký lék proti zápa-

sům a bolestem, které jsem cítila ve svém nitru, proti nimž vše, co jen jsem trpěla na venek, byť všecka pokořování a protivenství, jak jsem o nich prve mluvila, dále trvala a spíše vzrůstala, než aby slábla, proti nimž vše to se mi zdálo pouhým občerstvením u srovnání s mými trýzněmi vnitřními, jež jsem s takovým násilím mlčky snášela a v nitru ukrývala, jakož mne tomu učil můj dobrotivý Mistr, že na venek nebylo nic znáti, leč že jsem bledla a hubeněla.

Obavy, abych neurážela Pána Boha, mne trýznily ještě více než všecko ostatní, neboť se mi zdálo, že páchám hřích, a mé hříchy se mi jevily tak velikými, že jsem se divila, jak to, že se mi peklo nerozevřelo pod nohama a nepohřbilo tak bídnou hříšnici. Byla bych se ráda zpovídala každý den, a mohla jsem jen zřídka kdy jíti k svaté zpovědi. Považovala jsem za světce ty lidi, kteří se dlouho zpovídali, myslíc, že nejsou jako já, která neumí na sebe žalovati své hříchy. Mnoho jsem proto plakávala.

VI. *Touha po životě řeholním.*

Když jsem ztrávila několik let ve všech těchto trýzních a bojích a mnoha jiných utrpeních, nemajíc jiné útěchy než od Pána Ježíše, jenž se učinil mým mistrem a vládcem, znovu tak prudce se ve mně vznítla touha po životě řeholním, že jsem se rozhodla vstoupiti do kláštera nechť za jakoukoliv cenu. Ale, běda, mohlo se to státi až za čtyři nebo pět let, zatím co moje trýzně a boje se odevšad zdvojnásobily, a tak jsem se snažila zdvojnásobiti své pokání podle toho, jak mi to dovoľoval božský Mistr.

Neboť mne velmi změnil v chování, ukazuje mi krásu ctností a zvláště tří slibů chudoby, čistoty a poslušnosti, pravě mi, že kdo žije podle nich, stane se svatým, a pravil mi to, poněvadž jsem ho při modlitbě prosila, aby mne učinil svatou. A ježto jsem valně nečetla jiné knihy než Životy svatých, říkala jsem otevírajíc tuto knihu: musím si vyhledati život světice, jenž by byl velmi snadný k následování, abych mohla žíti jako ona a státi se také světící. Ale co mne trápilo, toť že jsem tolik urážela Pána Boha a myslela jsem si, že světci Ho neuráželi jako já nebo

že urazil-li Ho některý z nich, na vždy potom trval v pokání, což mne velmi k němu vábilo; ale můj božský Mistr vtiskoval mi tak velikou bázeň, abych nešla po své vlastní vůli, že jsem od té doby myslila, ať učiním cokoliv, že mu to nebude milo, leč učiním-li to z lásky a poslušnosti. To mne uvedlo do veliké žádosti milovati ho a konati všecky své skutky z poslušnosti, ačkoliv jsem nevěděla, jak činiti to či ono; a myslila jsem, že jest zločinné říci, že miluji, poněvadž jsem viděla, jak mé skutky vyvracejí má slova. Prosila jsem ho, aby mne mučil a přiměl mne učiniti, co si přál abych učinila z touhy zalíbiti se mu a milovati ho. Učinil to takto:

Dal mi tak něžnou lásku k chudým, že bych si byla přála jen a jen s nimi žíti; a vtiskoval mi do srdce tak něžný soucit s jejich bolestmi, že kdyby mi bylo bývalo možno, nic bych si byla neponechala; a když jsem měla peníze, dávala jsem je chudé drobotině, již jsem zvala k sobě, abych ji učila katechismu a jak se mají modliti. A to působilo, že chodili za mnou a někdy jich bylo tolik, že jsem v zimě nevěděla, kam s nimi, leč do veliké světnice, z níž nás někdy vyháněli. To mi bývalo velkým příkořím, neboť jsem

nechtěla, aby se jen dost málo vidělo z toho, co činím; a mysleli si, že dávám chudým vše, čeho se dopídím, ale nebyla bych se toho odvážila, bojíc se krásti, a dávala jsem jen to, co mi náleželo; dokonce jsem se toho již neodvažovala bez poslušnosti, což mne nutilo předcházeti si matku, aby mi dovolila dávat, co mám; a jelikož mne velmi milovala, svolovala dosti snadno. A když mi to odepřela, zůstávala jsem klidna a zakrátko opět na ni dotírala, neboť jsem již nic nemohla činiti bez dovolení a netoliko bez dovolení matčina, ale podrobovala jsem se těm, kdož se mnou bydleli, což mi bylo ustavičnou mukou. Ale myslila jsem, že se mám podřizovati všem těm, k nimž jsem měla více odporu a poslouchati jich na zkoušku, budou-li moci se státi řeholnicí. A všecka ta dovolení, o něž jsem stále chodila žádat, mi přivozovala hrubé odbývání a nesvobodnost, neboť to jim dalo tak velikou moc nade mnou, že nemohlo býti nesvobodnější řeholnice; ale jsouc naplněna vroucí touhou milovati Boha, překonávala jsem všecky nesnáze a usilovně konala vše, co se nejvíce příčilo mým náklonnostem a k čemu jsem cítila nejvíce odporu, a tak jsem se k tomu cítila nutkána, že

jsem zahrnovala do svaté zpovědi, opomínila-li jsem se podrobiti těmto hnutím.

Cítila jsem největší odpor, hledíc na rány, ale nejprve jsem je musila obvazovati a líbati, abych se přemáhala, a nevěděla jsem, jak si při tom počínati; ale božský Mistr uměl tak dobře doplňovati, čeho se nedostávalo mým vědomostem, že se rány zakrátko zahojily, byvše potřeny jen mastmi jeho Prozřetelnosti, třebaže to byly rány velmi nebezpečné, ale měla jsem více důvěry v jeho dobrotu, než v léky vnější.

VII. *Boj s přirozenými náklonnostmi.*

Byla jsem přirozeně puzena milovati rozkoš a zábavu. Už jsem nijaké nemohla okoušeti, ač jsem často sebevíc po nich slídila; ale onen bolestný obličej, jenž se mi na oči stavěl jako tvář Spasitele, jehož právě zbičovali, bránil mi oddati se jim, neboť mi činil výčitku, jež mi probodávala hrud' až do srdce: „Ráda bys tu rozkoš? A já, jenž nikdy žádné neokusil a vydal se všelikého druhu hořkostem z lásky k tobě a abych získal tvé srdce!

A přece by ses ještě chtěla o to příti!“ Vše to mocně působilo na moji duši, ale upřímně se přiznávám, nic jsem z toho všeho nechápala, tak byla moje mysl hrubá a málo duchovní a nečinila jsem nic dobrého, leč proto, že mne Pán tak silně k tomu pudil, až mi bylo nemožno odporovati; což jest pro mne velikým zahanbením ve všem, co tu píšu a v čem bych si přála ukázati, jak jsem hodna nejprísnějšiho věčného trestu za to, že stále odporuji Bohu a jeho milostem, a též jak veliké jest jeho milosrdenství, neboť se zdálo, že si umínil mne pronásledovati a nepřetržitě stavěti svou dobrotu proti mé zlobě a svou lásku proti mé nevděčnosti, jež mi po celý život byla zdrojem nejprudší bolesti: začož jsem neuměla býti vděčna svému svrchovanému osvoboditeli, který od samé kolébky a po všechny časy s takovou láskou o mne pečoval.

A když jsem jednou byla jako v propasti údivu, že tolik hříchů a nevěrností, jež jsem u sebe viděla, nebylo s to, aby ho odpudily, dal mi tuto odpověď: „To tím, že si tě přeju učiniti jako sloučeninou své lásky a svého milosrdenství“ A jindy mi pravil: „Vyvolil jsem si tě za choť a slíbili jsme si věrnost,

když jsi mi učinila slib čistoty. To já na tebe naléhal, abys jej učinila dříve, než by svět jen dost málo zabral tvé srdce; neboť jsem je chtěl úplně čisté a nezkálené pozemskými náklonnostmi a abych si je tak uchoval, vymítal jsem všecku zlobu z tvé vůle, aby ho nemohla porušiti. A pak jsem tě svěřil péči své svaté Matky, aby tě ztvárnila podle mých úmyslů.“ Ona mi tehdy vždy bývala dobrou matičkou a nikdy mi neodepřela své pomoci a měla jsem u ní bezpečné útočiště ve všech svých strastech a potřebách a s takovou důvěrou jsem se na ni obracela, že pod její mateřskou ochranou jsem nepocítovala sebe-menšího strachu. Také jsem jí v tom čase slíbila postiti se každou sobotu a až se naučím čísti, říkati k její poctě hodinky Neposkvrněného Početí a den co den po celý život sedmkrát poklekat, říkajíc „Zdrávas Maria“ na uctění jejích sedmi bolestí a dala jsem se jí na všechny časy za nevolnici, prosíc ji, aby mi neodepřela této hodnosti. Hovořila jsem s ní prostě jako dítě, zcela tak, jako s dobrotivou Matičkou, k níž jsem od té doby cítila opravdu něžnou lásku. Ale ona mne přísně pokárala, když mne znovu viděla již již podléhati ve strašném boji, který jsem v sobě cí-

tila. Neboť nemohouc již odolati pronásledování příbuzných a slzám matky, kterou jsem něžně milovala a která mi říkala, že v dvaceti letech se má děvče rozhodnouti, začala jsem přivolovati. Neboť Satan mi stále říkal: „Ubohá bídnic, co si jen myslíš, hodláš-li se státi řeholnicí? Celý svět se ti vysměje, neboť tam jakživa nevydržíš; a jaká hanba svléci řeholní roucho a opustiti klášter! Kam se potom poděješ?“ Přehořce jsem při tom všem plakávala, neboť jsem měla hrozný odpor k mužům a nevěděla, co si počíti; ale božský Mistr, který mi vždy před oči stavěl můj slib, posléze se nade mnou smiloval.

A jednou po svatém přijímání, nemýlím-li se, dal mi na srozuměnou, že jest nejkrásnější, nejbohatší, nejmocnější, nejdokonalejší a nejvýbornější ze všech milenců a že jsem-li mu slíbena od tolika let, čím to, že s ním chci úplně přerušiti a vzíti si jiného: „Oh, věz, že tak-li mnou pohrdneš, opustím tě na vždycky, ale budeš-li mi věrna, nikdy tě nepustím a budu tvým vítězstvím proti všem nepřátelům. Omlouvám tvoji nevědomost, poněvadž mne ještě neznáš, ale budeš-li mi věrna a půjdeš-li za mnou, naučím tě znáti

mne a zjevím se tobě.“ Řka mi to, vložil do mého nitra takový klid a má duše se octla v takovém pokoji, že jsem se od té doby rozhodla spíše umřít, než změnit své smýšlení. Zdálo se mi potom, že se má pouta přetrhla a že jsem se už neměla čeho báti, pravíc si, že byť i řeholní život byl jako očištec, bylo by mi příjemnější očišťovati se v něm po celý zbývající život, než abych naposled byla svržena do pekla, jehož jsem si tolikrát zasloužila svými velikými hříchy a neustálým odporováním.

VIII. *Markéta se rozhodne vstoupiti do kláštera.*

Když jsem se tedy rozhodla pro řeholní život, božský Ženich mé duše z obavy, abych mu opět neunikla, mne požádal, ať svolím vzdáti se úplně své svobody, poněvadž jsem slabá. Nijak jsem se proti tomu nezpěchovala a on se ihned tak silně zmocnil mé svobody, že po celý další život již nikdy jsem jí nepoužila a tak hluboko se od té chvíle vloudil do mého srdce, že jsem obnovila svůj slib,

začínajíc jej chápati. Pravila jsem mu, že byt i mne to stálo tisíc životů, nebyla bych nikdy než řeholnicí; a prohlašovala jsem to veřejně, prosíc, aby dali výhost všem těm nabídkám, byt i byly sebevýhodnější. Matka, vidouc to, již přede mnou neplakala, ale neustále plakala s těmi, kdož jí o tom mluvili. Ti neopomínjeli mi oznamovati, že budu příčinou matčiny smrti, opustím-li ji a že za to budu odpovídati Bohu, neboť ona nemá nikoho k obsluze a že budu právě tak řeholnicí po její smrti, jako za jejího života. A jeden bratr, který mne velmi miloval, vše vynaložil, aby mne odvrátil od mého záměru, nabízejí mi ze svého jmění, aby mne lépe zabezpečil ve světě. Ale k tomu všemu mé srdce se stalo necitelným jako skála, ač jsem musila zůstatí ve světě ještě tři léta, uprostřed všech těchto bojů.

A dali mne k jednomu mému strýci, jenž měl dceru řeholnicí. Ta vědouc, že také chci jítí do kláštera, nic neopominula, aby mne dostala k sobě, a ježto jsem necítíla žádné náklonnosti k životu voršilek, pravila jsem jí: „Podivte se, vstoupím-li do vašeho kláštera, učiním to jen z lásky k vám, a já chci jítí do takového, v němž nebudu mítí ani příbuz-

ných ani známých, abych byla řeholnicí z lásky Boží.“ Ale poněvadž jsem nevěděla, kde to bude, ani do které řehole mám vstoupiti, neb jsem jich neznala, div že jsem již nepodlehla tomuto naléhání, a to tím více, že jsem onu sestřenici velmi milovala. Ona pak těžila z autority mého strýce, kterému jsem se neodvažovala odporovati, poněvadž byl mým poručníkem a říkal mi, že mne miluje jako svoje dítě a že právě proto mne chtěl míti na blízku; a nikdy nechtěl dovoliti bratrovi, aby mne odvedl domů, řka, že on mi poroučí. A můj bratr, jenž až dotud nesvolil, abych se stala řeholnicí, velmi se na mne rozhněval, domnívaje se, že k tomu ke všemu svoluji a vrhnu se k svaté Voršile proti jeho vůli a bez svolení svých příbuzných. Ale byla jsem toho velmi daleko, vždyť čím více na mne naléhali, až mne tam skoro tlačili, tím více jsem se cítila odpuzována. A tajemný hlas mi říkal: Tam tě nechci, nýbrž u Panny Marie.

Zatím však mi nedovolovali, abych za nimi chodila, ačkoliv jsem tam měla několik příbuzných, a vypravovali mi o nich věci, jež by byly od nich odvrátily sebe odhodlanějšího člověka; ale čím více mne od nich

odvraceli, tím více jsem je milovala a cítila, jak ve mně roste touha k nim vstoupiti pro ono přemilé jméno Panny Marie, podle něhož jsem poznávala, že tam se mám dostati. A jednou, když jsem patřila na obraz velkého svatého Františka Saleského, zdálo se mi, jako by na mne hleděl tak otcovsky laskavým zrakem a nazýval mne svou dcerou, že jsem v něm zřela už jen svého dobrotivého Otce. Ale nic jsem se neodvažovala říci z toho ze všeho a nevěděla, jak se vyprostiti od své sestřenice a celého jejího kláštera, jenž mi dával na jevo tolik přátelství, že jsem se již tomu nemohla ubrániti.

IX. Návrat k matce. Doléhání božského Ženicha.

A když mi již již otvíraly dveře, dostala jsem zprávu, že bratr je velmi nemocen a matka v posledním tažení. V tu chvíli jsem se musila odebrati k matce, aniž mi v tom kdo mohl zabrániti, třeba jsem byla nemocna, spíše z lítosti než z čeho jiného, poněvadž mne nutili vstoupiti do kláštera, do

něhož mne po mém mínění Pán Bůh nevo-
lal. Celou cestu jsem šla v noci, ač to bylo
skoro deset mil, a tak jsem byla vysvobozena,
ovšem majíc znovu na sebe vzíti velmi těžký
kříž, o kterém nebudu vyprávěti, neb jsem
o tom již dosti pověděla; stačí, řeknu-li, že
se všechny mé trýzně zdvojnásobily. Ukazo-
vali mi, že matka nemůže žíti beze mne,
jelikož můj nedlouhý pobyt u příbuzných
byl příčinou její nemoci, a že budu odpoví-
dati Bohu za její smrt; a ježto mi to bylo ře-
čeno osobami duchovními, velmi mne to bo-
lelo, neb jsem maminku něžně milovala, če-
hož démon používal, aby mi namluvil, že to
bude příčinou mého věčného zavržení.

Božský můj Mistr pak na mne tolik do-
léhal, abych vše opustila a následovala ho,
že mi už nepřál ani oddechu; a vnukal mi
takovou touhu připodobniti se jeho trpící-
mu životu, že vše, co jsem trpěla, se mi ne-
zdálo ničím, pročej jsem zdvojnásobovala své
kající skutky. A někdy, vrhajíc se k patě
kříže, říkávala jsem mu: „Drahý můj Spa-
siteli, jak bych byla šťastna, kdybys do mne
vtiskl svůj trpící obraz!“ A odpovídal mi: „To
právě zamýšlím, ačli mi nebudeš překážeti
a sama k tomu přispěješ.“ A chtějíc mu dáti

několik kapek své krve, svazovala jsem si prsty a potom do nich zabodávala jehly; a kromě toho jsem se každý den v posteli ze všech sil bičovala k uctění ran při jeho bičování. Ale ať jsem se bičovala sebedéle, nemohla jsem docílit, aby tekla krev, již bych byla obětovala svému dobrotivému Mistru za onu krev, již byl prolil z lásky ke mně. A ježto jsem se mrskala přes záda, potřebovala jsem mnoho času. Ale ve tři dni masopustní bych se byla ráda na kusy rozsápala, abych napravila urážky, které hříšníci činili jeho božské Velebnosti. Postila jsem se o nich, seč jsem byla, o chlebě a vodě, dávajíc chudým, co mi dávali na jídlo.

Ale největší radostí bylo, že opustím-li svět, budu chodit často k svatému přijímání, neboť mi to dovolovali jen zřídka, a já bych se byla považovala za nejšťastnější na světě, kdybych byla mohla často přijímat a ztrávit noci sama před velebnou Svátostí, neboť jsem se tam cítila v takové jistotě, že ačkoliv jsem byla nanejvýš bázlivá, už jsem na strach ani nevzpomněla, jakmile jsem se octla na tom místě nejdražší své rozkoše. A v předvečer svatého přijímání jsem se cítila pohroužena v tak hlubokou propast mlčení,

že jsem mohla mluvit jenom násilím pro vznešenost toho, co jsem měla vykonati; a když jsem přijala Tělo Páně, byla bych raději nepila, nejedla, neviděla ani nemluvila, tak veliká byla útěcha a pokoj, které jsem cítila. A skrývala jsem se jak jen mohla, abych se naučila milovati své svrchované Dobro, jež na mne tolik naléhalo, abych splácela láskou za lásku. Ale myslila jsem si, že ho nikdy nebudu moci milovati, ať činím co činím, nenaučím-li se modlitbě; neboť jsem uměla jen to, čemu mne božský Mistr naučil, totiž odevzdávati se všem svým svatým hnutím, když jsem se někde v koutku mohla s ním uzavříti; ale nedopřávali mi k tomu dosti času, neboť celičký den jsem musila pracovati s čeládkou; a večer se stávalo, že osoby, s nimiž jsem byla, nebyly spokojeny s mou prací. Tak na mne křičely, že jsem neměla odvahy jísti, a uchylovala jsem se kam mohla, jen abych měla chvíli pokoje, po němž jsem tolik toužila.

Když však jsem si stále naříkala svému božskému Mistru, jak se bojím, že se mu nebudu moci zalíbiti ve všem, co konám, zvláště že jsem měla příliš své vůle a umrtvovala se po své libosti, ačkoliv jsem cenila jen

to, co bylo učiněno z poslušnosti, pravila jsem mu: „Běda, můj Pane, dej mi přece někoho, jenž by mne vedl“. „Což ti nedostačuji?“ odpověděl mi. „Čeho se bojíš? Tak milované dítě, jako já tebe miluji, může-liž zahynouti v náručí Otce všemohoucího?“

X. Generální svatá zpověď.

Nevěděla jsem, co to jest vedení, ale měla jsem velikou touhu poslouchati, a jeho dobrota dovolila, aby v milostivém létě přišel do domu řeholník svatého Františka. Zůstal u nás na noc, abychom mohli vykonati generální svatou zpověď. A již přes čtrnáct dní jsem spisovala své hříchy, neboť třebas jsem konávala životní svatou zpověď, kdykoliv se mi to naskytlo, vždy se mi zdálo, že nemohu na sebe dosti žalovati pro své veliké hříchy, nad nimiž jsem cítila tak prudkou lítost, že nejen jsem prolévala hojné slzy, ale v krutém svém bolu bych si byla přála vyjeviti ji celému světu. Nejvíce pak jsem úpěla, že jsem byla tak slepá a nemohla jich poznati ani je vyjádřiti v takové hrůze, jak byly. To bylo pří-

činou, že jsem psala vše, co jsem jen našla v knihách jednajících o zpovědi; a někdy jsem psala věci, které jsem se hnusila být jen vysloviti. Ale pravila jsem si v nitru: „Možná, že jsem to učinila a nevím to neb se již nepamatuji; ale sluší se, abych se styděla říkajíc to a tím učinila zadost Boží spravedlnosti.“ Je ovšem pravda, že kdybych byla uvěřila, že jsem spáchala valnou část věcí, z nichž jsem se obviňovala, byla bych bývala k neutěšení a byla bych si potom zoufala z takových zpovědí, kdyby mne byl můj svrchovaný Mistr neujistil, že vše odpouští vůli neobmyslné. I vykonala jsem tuto zpověď, při níž mi onen dobrý otec poručil, abych mu podala několik lístků, aniž mi chtěl dovoliti, abych je četla. Prosila jsem ho, aby mne nechal učiniti zadost mému svědomí, poněvadž jsem větší hříšnicí než se domnívá.

Tato zpověď mne velmi uklidnila. Řekla jsem mu něco o způsobu svého života, o čemž mi dal několik dobrých pokynů. Ale neodvažovala jsem se říci vše, neboť jsem myslila, že je to marnivost, které jsem se velmi strachovala, poněvadž jsem k ní byla velmi náchylná a neumějíc rozlišovati cítění od souhlasu, domnívala jsem se, že činím vše z toho

důvodu. To mne velmi trýznilo, neboť jsem se velmi obávala hříchu, poněvadž vzdaluje Boha od mé duše. Dobrý ten otec mi slíbil nástroje pokání a řekla jsem mu, jak mne bratr stále zdržuje ve světě od čtyř neb pěti let, co usiluji o to, abych se mohla státi řeholnicí; to naplnilo otce takovou starostlivosť, že se mne ihned tázal, mám-li stále úmysl jíti do kláštera, a když jsem mu odpověděla, že bych raději umřela, než bych změnila svůj úmysl, slíbil mi, že mi v té věci vyhová. Šel tedy vyjednávat o mém věnu k oné sestřenici, jež mne ustavičně pronásledovala. A matka i ostatní příbuzní chtěli, abych byla řeholnicí v onom klášteře. Už jsem tedy nevěděla, jak se brániti, ale zatím, co tam šel, obrátila jsem se na přesvatou Pannu, svou dobrotivou velitelku, prostřednictvím svatého Hyacinta, k němuž jsem vykonala jistý počet modliteb, a dala sloužiti mnoho mší svatých na uctění své svaté Matky, jež mi těšíc mne řekla láskyplně: „Nic se neboj, budeš mou pravou dcerou, a já budu vždy tvou dobrou Matkou.“ Slova ta mne tolik uklidnila, že již jsem neměla nejmenší pochyby, že se to splní přes všechna protiventství. Můj bratr vrátiv se tedy mi pravil: „Chtějí čtyři

tisíce [liber], na vás je učiniti se svým jměním, jak vám je libo, neboť ještě není nic ujednáno.“ Zároveň jsem mu řekla rozhodně: „Nikdy se to nedojedná. Chci k sestrám u Panny Marie, do velmi vzdáleného kláštera, kde nebudu míti ani příbuzných ani známých, neboť chci býti řeholnicí jen z lásky k Pánu Bohu. Chci opustiti svět úplně, skrýti se někde v koutku, abych naň zapomněla a byla od něho zapomenuta a už ho neviděla.“

XI. *Volba kláštera.*

Navrhli mi několik klášterů, do nichž jsem se nemohla rozhodnouti, ale jakmile mi jmenovali Paray, srdce se mi rozšířilo radostí a rychle jsem svolila. Ještě mi však bylo navštívit ony řeholnice, u nichž jsem byla ve věku osmi let, což bylo pro mne krutým zápasem. Chtěly totiž, abych vstoupila k nim, řkouce, že jsem jejich dítě a proč prý bych je opouštěla, když mne tak něžně milují, že prý si nedovedou představit, jak bych mohla vstoupiti do kláštera Panny Marie, neboť dobře vědí, že tam nevytrvám. Řekla jsem,

že to zkusím, a ony si daly slíbit, že se k nim vrátím, až odejdu od sester u Panny Marie, neboť prý si tam nikdy nepřivyknou. A ať si říkaly, co říkaly, moje srdce bylo bez citu a ještě více se utvrzovalo ve svém rozhodnutí stále říkajíc: „Umřít nebo zvítězit!“ Ale pomámím všechny ostatní zápasy, jež mi bylo podstoupiti, abych se rychle dostala na místo svého štěstí, do drahého Paray, kde jakmile jsem vstoupila do hovorny, byla mi vnitřně řečena tato slova: „*Zde tě chci mít!*“ Potom jsem řekla svému bratrovi, že je třeba se dohodnouti, neboť jinde bych nikdy nebyla. To ho překvapilo, a to tím více, že mne tam zavedl, jen aby mi ukázal řeholnice Panny Marie, aniž jsem nějak dala na jevo, že bych se jí snad chtěla stát, neboť jsem mu to vše slíbila, ale nechtěla jsem se navrátiti, dokud nebylo vše ujednáno. Zdálo se mi potom, že se ve mně rozproudil nový život, tak jsem se cítila šťastna a v pokoji. To mne tak rozveselovalo, že ti, kdož nevěděli, co se děje, pravili: „To je pěkná řeholnice!“ A opravdu jsem se strojila honosněji než vůbec kdý a také jsem se více oddávala zábavě pro velikou radost, již jsem cítila, že náležím zcela svému nejvyššímu Dobru, které mi při psaní těchto řádek

často láskyplně činívá tuto výtku: „Pohled, milá dcero, zda budeš moci nalézt otce raněného láskou k svému jedinému synu, jenž by byl o něho tolik pečoval a jenž by mu byl mohl dáti na jevo tak něžnou lásku, jak činím a chci činiti Já, který jsem měl tolik trpělivosti a dal si takovou práci, abych tě vypěstil a přizpůsoboval svému vkusu od tvého nejútlejšího mládí, vlídně na tebe čekaje a nikdy se neodraduje při všem tvém odporování. Pomni tedy, že kdybys někdy opominula býti mi vděčnou nepřipisujíc mi slávu ze všeho, zavinila bys tím, že by pro tebe vyschl onen nevyčerpatelný zdroj všeho dobra.“

XII. *Vstup do řehole.*

Když posléze nadešel ten tolik toužený den, abych se rozloučila se světem, nikdy jsem nepocítila tolik radosti a rozhodnosti ve svém srdci, jež bylo jako necitelné ať k citům přátelství nebo bolesti, které mi dávali na jevo, zejména moje matka; a neuronila jsem ani jedné slzy opouštějíc je. Zdáloť se

mi, že jsem jako otrokyně, jež se vidí vysvobozena z vězení a z okovů a má vstoupiti do domu svého Chotě, který jí bude úplně náležeti, a těšiti se zcela svobodně z jeho přítomnosti, z jeho statků a z jeho lásky. To říkal mému srdci, jež bylo všecko bez sebe. A neuměla jsem uvésti jiný důvod svého povolání do kláštera Panny Marie, leč že jsem si přála býti dcerou svaté Panny. Přiznávám se však, že ve chvíli, kdy jsem tam měla vstoupiti, což bylo v sobotu, všecka soužení, jež mne potkala, i některá jiná tak prudce na mne dolehla, až se mi zdálo, že při vstupu do kláštera se má duše oddělí od těla. Ihned však mi bylo ukázáno, že Pán se mne strhl pytlovinu zajetí a odívá mne pláštěm veselí; a radost mne tolik uchvacovala, že jsem volala: „Zde mne chce míti Bůh!“ Ihned jsem cítila vryto do své duše, že tento Boží dům je místo svaté a že všecky řeholnice, jež v něm bydlely, měly býti svatě a že ono jméno klášter svaté Panny znamenalo, že se řeholnice měly státi svatými stůj co stůj a že právě proto jest se odevzdati do vůle Boží a vše obětovati bez jakékoliv výhrady a bez váhání. To mi zmirňovalo vše, co se mi jevilo nejdrsnější v těchto počátcích, když ráno co ráno

mne po několik dní budili těmito slovy, jež jsem jasně slyšela, ač jsem jim nerozuměla: *Dilexisti justiciam* a ostatek toho veršíku neb jindy: *Audi filia et vide* atd. A ještě tato slova: „Poznals svou stezku a svou cestu, Jerusaléme, dome Israele, ale Pán tě povede na všech cestách tvých a nikdy tě neopustí.“ Říkala jsem to vše své dobré učitelce, aniž jsem tomu rozuměla. Dívala jsem se na ni, a též na svou představenou, jako na svého Ježíše Krista na zemi. A ježto jsem neznala a nikdy neměla vedení nebo řízení, tak jsem byla ráda, že jsem jí podřízena, abych mohla poslouchati, že vše, co mi říkala, se mi jevilo jako neomylná věštba, a byla jsem šťastna, že činíc tak z poslušnosti nebudu se mít už čeho strachovati.

A jak jsem jí prosila, aby mne naučila konati modlitbu, po níž má duše tolik hladověla, nechtěla tomu věřiti, že přišedši do řehole ve věku dvaceti tří let, neuměla jsem se modliti; a když jsem jí o tom ujistila, řekla mi po prvé: „Postavte se před našeho Pána jako nově napjaté plátno před malíře.“ Ale byla bych si přála, aby mi byla vysvětlila, co praví, neboť jsem tomu nerozuměla, a neodvážila jsem se jí říci; bylo mi však řečeno:

„Pojď, naučím tě tomu!“ A když jsem brzo potom trvala na modlitbách, můj svrchovaný Pán mi ukázal, že oním nově napjatým plátnem je má duše a že na něm chce namalovati všechny rysy svého utrpeníplného života, jenž všecek uplynul v lásce a odříkání v odloučenosti, v mlčení a obětování, v umírání; a že učiní tento otisk, až očistí duši ode všech skvrn, jež na ní ještě zůstávají, jak oč lásky k pozemským věcem tak od lásky k ní samé a ke tvorstvu, k níž má úlisná povaha měla veliký sklon.

Ale v tu chvíli mne zbavil všeho, a uprázdnil mé srdce a zcela obnaživ mou duši, zanítil tam tak vroucí touhou ho milovati a trpěti, že mi nedopřával odpočinku, stíhaje mne tak těsně, že jsem měla kdy jen na myšlení, jak bych ho mohla milovati křížujíc sebe; a jeho dobrota byla vždy ke mně tak veliká, že nikdy neopominul mi ji projevovati.

A třebaže jsem své učitelce nic neskrývala, přece jsem pojala záměr využití jejího dovolení k větším skutkům pokání, než bylo v jejím úmyslu. Můj svatý zakladatel,* připamatovav mi mou povinnost, tak silně mne

* Svatý František Saleský. — Pozn. překl.

za to pokáral a zabránil mi jednati proti příkazu, že jsem se už nikdy neodvážila vrátiti k takovým skutkům. Na vždy mi totiž zůstala vryta do srdce jeho slova: „Jakže, milá dcero? Domníváš se, že se budeš moci líbiti Bohu, přestupujíc meze poslušnosti, jež je hlavní oporou a základem této kongregace, a nikoliv trýznění těla?“

XIII. *Čas duchovních zásnub.*

Prožila jsem svůj noviciát s vroucí touhou náležitě zcela Bohu, jenž mi prokázal to milosrdenství, že mne ustavičně pronásledoval, aby mne přivedl k tomuto štěstí. Když jsem tedy byla oděna v posvátné řeholní roucho, můj božský Mistr mi ukázal, že je to čas našich zásnub, jež mu dávaly novou moc nade mnou, která jsem též přijímala dvojnásobný závazek ho milovati láskou dávající mu přednost přede vším ostatním. Potom mi dal na srozuměnou, že mi na způsob nejvášnivějších milenců dá v tomto čase okusiti toho, co je nejsladší v lahodě jeho hýčkající lásky, která byla opravdu tak nesmírná, že jsem často bý-

vala všecka bez sebe a stávala se neschopnou jednati. To mne vrhlo do tak hluboké propasti zahanbení, že jsem se neodvažovala ukázati; kárali mne za to, dávajíce mi na jevo, že to neodpovídá duchu dcer svaté Panny, který nepřipouští nic mimořádného, a pravili mi, že neupustím-li od toho, nepřijmou mne za sestru.

To mne uvrhlo do velikého zármutku, v němž jsem vynakládala všecko své úsilí a ničím nešetřila, abych se vybavila z této cesty, ale všecko mé úsilí bylo marné. A naše dobrá učitelka o tom pracovala se své strany, aniž jsem to však pochopila; neboť když viděla, jak si žádám konati a osvojiti si rozjímavou modlitbu a jak přes všecko úsilí se nemohu řídití návody, jež mi k tomu dávali, a musím se vždy navrátiti ke způsobu, jakým mne tomu naučil božský Mistr, ač jsem činila, seč jsem byla, abych vše zapomněla a odvrátila se od něho, dali mne za pomocnici jedné sestře pověřené úklidem, která mi poroučela pracovati v době určené k rozjímání, a když jsem potom prosila učitelku, abych směla dále rozjímati, ostře mne kárala, pravíc mi, abych rozjímalala při práci, při cvičeních noviciátu: to jsem též činila, aniž mne to mohlo

vyrušiti ze sladké radosti a útěchy mé duše, která je cítila vždy jen vzrůstatí. Poroučeli mi jít si poslechnout body k rannímu rozjímání, potom jíti zametat místo, které mi určí, až do primy, po níž mi kázali skládati počet z mého rozjímání nebo spíše z rozjímání, jež ve mně a za mne konal můj svrchovaný Mistr, neboť jsem při tom všem neměla jiného úmyslu než poslouchati, při čemž jsem cítila krajní rozkoš, ať tělo činíc to sebe více trpělo. Zpívala jsem si potom:

*Čím víc se odpírá mé lásce,
tím mě jediné to blaho více rozohňuje.
Nechť si mne trýzní dnem i nocí,
o slast tu nelze mou duši oloupiti;
čím budu trpěti bolestněji,
tím více budu lnouti k jeho Srdci.*

XIV. *Hlad po umrtvování.*

Cítila jsem neukojitelný hlad po příkoří a umrtvování, třebaže to má citlivá povaha těžce nesla. Můj božský Mistr na mne bez ustání naléhal, abych si jich žádala, což mi

opatřovalo dobré příležitosti se v nich cvičiti, neboť mi sice odpírali ta sebezapření, o něž jsem žádala, poněvadž jsem jich nebyla hodna, ale ukládali mi jiná, jichž jsem nečekala a jež se tak přičila mým náklonnostem, že jsem byla nucena říci svému dobrému Mistru v úsilí, abych přemohla svou přirozenost: „Běda, přijď mi na pomoc, kdyžtě jsi toho příčinou!“ Což on činil, pravě mi: „Uznej přece, že nemůžeš nic beze mne, který tě nikdy nenechá bez pomoci, jen když udržíš vždy svou nicotu a slabost pohrouženu do mé síly.“

A zmíním se jen o jedné takové příležitosti k umrtvování nad mé síly, kde mi opravdu božský Mistr dal pocítiti účinek svého slibu. Je to věc, pro niž celá naše rodina měla tak veliký, přirozený odpor, že můj bratr, uzavíraje smlouvu o mém přijetí, si vymínil, že mne nikdy k tomu nebudou nutiti, což bez obtíží připustili, neboť to byla věc sama sebou bezvýznamná. Právě v tom se mi bylo třeba vzdáti, neboť na mne v té věci tak silně odevšad útočili, že jsem již nevěděla, k čemu se rozhodnouti. Vždyť se mi zdálo, že bych byla tisíckrát snáze obětovala svůj život, jistě bych je byla opustila, než

abych se odhodlala učiniti, co po mně žádali; marně však jsem odporovala, kdyžtě můj svrchovaný Pán si přál této oběti, na níž záviselo tolik jiných. Tři dni jsem s takovou úporností bojovala, že jsem budila soustrast, zejména u své učitelky, před níž jsem se nejprve nutila konati, co po mně žádala; pak mi však chyběla odvaha a umírala jsem bolestí, že nemohu přemoci svou přirozenost a pravila jsem jí: „Běda, proč mi raději život nevezmete, než mne nechati v neposlušnosti!“ Načež mne odstrčila a řekla: „Nejste hodna se cvičiti v tomto sebezapření a nyní vám zakáži, co jsem vám poroučela.“ To mi dostačilo. Řekla jsem si ihned: „Umřítí nebo zvítěziti.“ Šla jsem si kleknout před nejsvětější Svátost, své obvyklé útočiště, kdež jsem zůstala asi tři nebo čtyři hodiny plačíc a úpějíc, abych dosáhla síly přemoci se. „Běda, Pane Bože, opustil jsi mě? Jakže? musí býti ještě nějaká výhrada v mém obětování a nemá být všechno ztráveno v dokonalé žertvě?“ Ale Pán, chtěje hnáti až do krajnosti věrnost mé lásky k němu, jakž mi později ukázal, se zálibou hleděl, jak v nehodné jeho otrokyni bojuje božská láska proti přirozeným citům odporu. Posléze však tato láska

zvítězila, neboť bez jiné útěchy neb jiných zbraní než slova: „V lásce nesmí býti výhrady,“ vrhla jsem se na kolena před svou učitelkou, prosíc, aby se smilovala a dovolila mi učiniti, čeho si prve ode mne přála. Posléze jsem to tedy učinila, ač jsem nikdy nepocítila takového odporu, který mne znovu jímal, kdykoliv jsem to měla učiniti, stále se mi vrací po dobu asi osmi let.

Právě po této první oběti zdvojnásobily se všecky milosti a přízně mého svrchovaného Pána a tolik zaplavily mou duši, že jsem často byla nucena říkati: „Zastav, můj Bože, ten příval, jenž mne utápí, nebo rozšiř mou hrud, aby jej mohla pojmouti!“ Ale mívám tu mlčením všecky ty zvláštní a přehojné projevy čisté lásky, jež byly tak mohutné, že bych to ani nemohla vyjádřiti.“

XV. Sestra Markéta skládá řeholní sliby.

Když se blížil den skládání slibů, znovu na mne útočili, vytýkajíce mi, že zřejmě nejsem uzpůsobena osvojiti si ducha Navštívení, který se bojí všelikých cest, na nichž mohou

býti duše obětí šálení a preludů. Ihned jsem to předložila svému svrchovanému Pánu, stěžujíc si mu: „Běda, můj Pane! Budeš tedy příčinou, že mne propustí?“ Načež mi bylo odpověděno: „Řekni své představené, že se není čeho báti z tvého přijetí, že беру za tebe odpovědnost a že uznávají-li mne za schopna platiti, budu ti ručitelem.“ A když jsem jí to vyřídila, kázala mi požádati ho na znamení jistoty, aby mne učinil užitečnou svaté řeholi přesným zachováváním všech řádových povinností. Načež mi jeho láskyplná dobrota odpověděla: „Nuže, milá dcero, uděluji ti všeho toho, neboť tě učiním užitečnější řeholi, než ona si myslí, ale způsobem, který je dosud znám jenom mně; a napříště přizpůsobím své milosti duchu tvé řehole, vůli tvých představených a tvé slabosti, takže budeš považovati za podezřelé vše, co tě bude vzdalovati od přesného zachovávání tvé řehole, kterou chci, abys stavěla výše, než všecko ostatní. Kromě toho jsem rád, budeš-li dávat přednost vůli svých představených před mou vůlí, až ti budou zakazovati, co jsem poručil. Nech ať učiní s tebou, co jim bude libo, já už naleznu způsob, jak provésti své záměry, třebaš to budou prostředky, jež tomu na po-

hled odporují. A vyhrazují si jenom chování tvého nitra a zejména tvého srdce, v němž, když jsem zřídil vládu své čisté lásky, nikdy nikomu neustoupím.“ Naše matka a naše učitelka novicek zůstaly spokojeny tím ujištěním, jehož účinky se ukázaly tak citelně, že jim už nebylo možno pochybovati, že ona slova přicházejí z pravdy, neboť jsem necítila ve svém nitru žádného zmatku a snažila jsem se jenom poslušně konati, co se mi poroučelo, byť mi proto bylo sebevíce trpěti. Ale uctivost a úslužnost k mé osobě mi byly nesnesitelnou mukou a viděla jsem v nich spravedlivý trest za své hříchy, jež se mi jevily tak velikými, že by mi bylo bývalo slastí snášeti vsecky pomyslitelné trýzně na jich odčinění a na dostiučinění Boží spravedlnosti.

Když jsem tedy dospěla k tak vytouženému dni svatých slibů, právě toho dne mně ráčil božský můj Mistr přijmouti za nevěstu, ale způsobem, který se cítím neschopna vyjádřiti. Řeknu jen, že mne kráslil a častoval jako nevěstu s hory Tábor, což mi bylo tvrdší než smrt, neboť jsem se neviděla podobnou svému Ženichovi, kterého jsem zřela úplně znetvořeného a ranami rozedřeného na Kalvarii. Bylo mi však řečeno: „Nech mne či-

niti každou věc v jejím čase, neboť chci, abys nyní byla hříčkou mé lásky, jež si chce s tebou hrát po své libosti, jako si hrají děti se svými panenkami. Tak musíš bez ohledů a bez odporu býti odevzdána do mé vůle, nechávajíc mne kochati se na tvoje útraty, ale ty při tom nic neztratíš.“ Slíbil mi, že mne již neopustí, právě mi: „Buď vždy hotova i ochotna mne přijmouti, neboť si chci napříště v tobě zbudovati svůj příbytek, abych s tebou hovořil a se bavil.“

A od té doby mne obdařil svou božskou přítomností, ale způsobem, jakého jsem dotud nezažila, neboť se mi ještě nedostalo tak veliké milosti co do účinků, jež ve mně stále od té doby působila. Viděla jsem ho, cítila jsem ho vedle sebe a slyšela jsem ho mnohem lépe, než bych ho byla vnímala tělesnými smysly, jimiž bych se byla mohla rozptylovati a od něho odvracet; ale nemohla jsem tomu zabrániti, neboť jsem na tom neměla účasti sama od sebe. To ve mně vzbudilo tak hluboký pocit nicoty, že jsem se zprvu cítila jako upadlá a zničená v propasti svého nebytí, z níž jsem potom nemohla vyjít pro úctu k té neskonale Velikosti, před níž bych si byla vždy přála klekati a padati

na tvář nebo na kolena, což jsem potom také činila, pokud mi to dovolovalo mé zaměstnání a má slabost. Neboť mi nedával odpočinku v méně uctivém držení těla a neodvažovala jsem si sednouti, leč byla-li jsem v přítomnosti někoho; tolik jsem si uvědomovala svou nedůstojnost, již mi vždy ukazoval tak velikou, že jsem se již neodvažovala objeviti leč s pocity nesmírného zahanbení; ty mi vnukaly touhu, aby si na mne nikdo nevzpomínal leč k opovržení mnou, k mému pokoření a tupení, neboť jenom to mi náleží a poněvadž tato jediná láska mé duše měla takové potěšení z toho, aby se mi tak dalo, že přes citlivost mé pyšné povahy mi již nedopřávala naléztí některého z tvorů leč v těchto příležitostech k protivenství, pokoření a opovržení, jež po jejím přání měla býti mou lahodnou potravou. Nikdy nedopustila, aby mi chybělo této potrawy, ani neříkala, že jí jest dosti, ale naopak činila sama, čeho se nedostávalo od tvorů nebo s mé strany; bylo však to, můj Bože, mnohem citelnější, když ses sám do toho vkládal, a trvalo by příliš dlouho, kdybych to chtěla vyjádřiti.

Někdy mne poctíval svými rozhovory jako

přítel nebo ženich planoucí nejvášnivější láskou nebo jako otec raněný láskou k svému jedinému dítěti, i v jiných vlastnostech, o jejichž účincích ve mně pomlčím. Řeknu jen, že mi ukázal v sobě dvě svatosti: svatost lásky a svatost spravedlnosti, obě velmi strohé po svém způsobu a stále se na mně zkoušející. První že mi bude dávat trpěti jakýsi velmi bolestný očištec na úlevu svatých duší, jež tam jsou vězněny, a že těmto duším, pokud se mu bude líbiti, dovolí ke mně se obracet. A co se týče jeho svatosti spravedlnosti, která je tak hrozná a strašlivá pro hříšníky, dá mi pocítiti tíhu její správné přísnosti dávaje mi trpěti za hříšníky a „zejména za duše, jež mi jsou zasvěceny, o nichž ti v budoucnosti ukáži a dám pocítiti, co ti bude za ně trpěti pro lásku ke mně.“

XVI. *Mimořádné cesty, jimiž ji vede Pán.*

Ale, můj Bože, který znáš mou neznalost a bezmocnost při vyjadřování všeho toho, co se sběhlo od té doby mezi Tvou svrchovanou Velebností a Tvou ubohou a nehodnou otro-

kyní stále působícími účinky Tvé lásky a Tvé milosti, poskytni mi možnost, abych byla s to poněkud vylíčiti, co jest na tom nejsrozumitelnějšího a smyslům nejpřístupnějšího a co může ukázati, až do jaké přemíry štědrosti ji hnala její láska k věci tak bídné a nehodné.

Ježto však jsem nic neskrývala své představené a učitelce, ač jsem často nechápala, co jsem jim říkala, a ježto mi dali na srozuměnou, že to jsou mimořádné cesty, jež se nehodí pro dcery Panny Marie, velmi mě to trýznilo a bylo příčinou, že nebylo způsobu odporování, který bych byla nezkusila, abych unikla s této cesty. Bylo však to marno, neboť tento Duch již tolik ovládl mého ducha, že jsem již nad ním neměla moci, ani nad svými ostatními vnitřními mohutnostmi, jež jsem cítila úplně do něho pohrouženy. Vynakládala jsem všecko úsilí, abych sledovala pravidla rozjímání, jimž nás učili s ostatními úkony pobožnosti, ale v mém duchu nezůstávalo nic. Marně jsem pročítala body rozjímání: vše se rozptylovalo v prázdnotu a nemohla jsem se ničemu naučiti a nic si zapamatovati, leč čemu mne učil můj božský Mistr, což mne velmi bolelo. Neboť seč byli,

ničili ve mně všecko jeho působení a poroučeli mi, abych tak činila, a bojovala jsem proti němu seč jsem byla, řídíc se přesně vším tím, co mi přikazovala poslušnost, abych se vybavila z jeho moci, jež činila mou moc zbytečnou a marnou.

Naříkala jsem si mu: „Jakže, můj svrchovaný Mistře? Proč mne nenecháš na obecné cestě dcer Panny Marie? Přivedl jsi mne do svého svatého domu, abys mne zatratil? Dej ty mimořádné milosti oněm vybraným duším, jež jim budou věrnější a více Tě oslaví než já, která Ti jenom odporuje. Nechci nic než Tvou lásku a Tvůj kříž, a to mi stačí, abych byla dobrou řeholnicí, což je vše, po čem toužím.“ A bylo mi odpověděno: „Bojujme, milá dcero, jsem tomu rád a uvidíme, kdo s koho, zda Tvůrce nebo jeho tvor, síla nebo slabost, všemohoucnost nebo bezmocnost; kdo však bude vítězem, bude jím pro vždycky.“ Tomne uvedl do krajního zmatku a zahanbení, ve kterém mi pravil: „Věz, že se nijak necítím dotčen všemi těmi boji a vším tím odporováním, jež konáš z poslušnosti, pro niž jsem položil svůj život, chci tě však naučiti, že jsem naprostý pán svých darů a svých tvorů a že mi nic nezabrání

naplniti mé úmysly. Právě proto nejen že chci, abys činila, co ti řeknou představení, ale abys ani nic nečinila ze všeho, co ti poručím, bez jejich svolení, neboť miluji poslušnost a bez ní se mi nelze líbiti.“ To se zalíbilo mé představené, jež mi pravila, abych se odevzdala jeho moci, což jsem učinila s velikou radostí a velikým pokojem, které jsem ihned pocítila v duši, jež trpěla krutým násilím.

Po svatém přijímání mne žádal, abych obnovila oběť, jíž jsem mu už obětovala svou svobodu a celé své bytí, což jsem učinila z celého svého srdce. „Jen když, můj svrchovaný Mistře,“ pravila jsem mu, „nikdy na mně nedáš viděti nic mimořádného, leč co mi bude moci způsobiti nejvíce pokoření a opovržení před tvory a zmařiti mou váženost u nich, neboť běda, můj Bože, cítím svou slabost, bojím se, abych Tě nezradila a aby Tvé dary nebyly ve mně ohroženy.“ „Nic se neboj, má dcero“, pravil mi, „neboť já sám se učiním jejich strážcem a tebe učiním neschopnou mi odporovati.“ „Jakže, můj Bože, necháš mne stále žíti bez utrpení?“ Byl mi ihned ukázán veliký kříž, jehož konce jsem nemohla dohlédnouti, ale kříž byl všecek

pokryt kvítím: „Hle, lože mých cudných nevěst, kde ti dám požívati slastí mé čisté lásky: znenáhla to kvítí opadne a zbudou ti jen ostny, jež skrývá pro tvou slabost; ale dají ti tak ostře pocítiti svá bodnutí, že ti bude potřebí veškeré síly mé lásky, abys snesla tu bolest.“ Ta slova mě velmi potěšila, neb jsem si myslela, že by nebylo nikdy dosti utrpení, pokoření a opovržení na uhašení palčivé žízně, kterou jsem po nich měla, a že bych nikdy nemohla nalézti většího utrpení než to, jež jsem cítila, že netrpím dosti, neboť jeho láska mi nepřála odpočinku ani ve dne ani v noci. Ale tyto něžnosti mne trýznily. Chtěla jsem kříž a jenom kříž a k tomu cíli bych chtěla, aby mé tělo bylo vždy deptáno strohostmi nebo prací, již jsem si nabírala, jak jen moje síly mohly unést, neboť jsem ani chvíli nemohla žíti bez utrpení a čím více jsem uspokojovala onu svatost lásky, jež byla zažehla v mém srdci tři žádosti, které mne ustavičně trýznily: první trpěti, druhá milovati a přijímati a třetí umříti, abych s ním mohla splynouti.

Nestarala jsem se již ani o čas ani o místo od té, co mne můj svrchovaný Pán všude doprovázel. Byla jsem lhostejna ke všemu, co

jen se mnou chtěli učiniti, neboť jsem byla jista, že dali se mi tak bez jakékoliv zásluhy s mé strany a z pouhé své dobroty, nebylo možno mi ho vzíti, což mne všude činilo spokojenou. Zkusila jsem to, když mi kázali konati exercicie k složení slibů a při tom hlídati v zahradě oslici s oslátkem. Měla jsem s tím mnoho práce, neboť jsem oslici nesměla uvázati, a přece ji měla držeti v koutku, který mi naznačili, neboť se báli, aby nenatropila škod. Zvířata běhala bez ustání a neměla jsem pokoje až do večerního klekání, když jsem přicházela k večeři; pak jsem se mezi určitou částkou matutina vracela do chléva a krmila své svěřence. A byla jsem tak spokojena v tomto zaměstnání, že bych si byla žádných starostí nečinila, kdyby to bylo trvalo celý můj život; a můj svrchovaný Pán mi býval tak věrným společníkem, že všecko to běhání mi vůbec nebylo na závadu, neboť právě tam se mi dostalo tak velkých milostí, že jsem takových nikdy nezakusila, zejména co mi zjevil o tajemství své svaté smrti a svého umučení; to však je propast na vylíčení a pro délku vypravování jsem vše vynechala, jen tolik řeknu, že právě to mi dalo tolik lásky ke Kříži, že nemohu žíti jeden okamžik bez

utrpení: musím však trpěti v mlčení, bez útěchy, úlevy nebo soustrasti a umírat s tímto svrchovaným Pánem své duše jsouc drcena křížem všelikých urážek, pokoření, zapomenutí a opovržení, což potrvalo celý můj život, jenž jeho milosrdenstvím celý uplynul v těchto cvičeních konaných z čisté lásky, jež vždy pečovala o to, aby mi v hojnosti opatrovala těchto krmí, tak jeho chuti lahodných, že mi ani jednou neřekne: Už dosti.

XVII. *Tresty za neposlušnost.*

Můj božský Mistr mi dal jednou toto naučení: „Věz,“ pravil mi o nějaké chybě, jíž jsem se dopustila, „že jsem Mistr svatý a učící svatosti. Jsem čistý a nestrpím sebemenší poskvrny. Proto je třeba, abys jednala v prostotě srdce, s přímým a čistým úmyslem v mé přítomnosti. Neboť nestrpím sebemenší vytáčky a dám ti poznati, že pohnula-li mne přemíra mé lásky státi se tvým mistrem, abych tě učil a tvárnil po svém způsobu a podle svých úmyslů, nesnesu duší vlašných a zbabělých, a jsem-li mírný k tvým slabo-

stem, budu tím přísnější a důtklivější v káráni a trestání tvých nevěrností.“ To mi také osvědčoval po celý můj život, neboť mohu říci, že mi neprominul sebemenší chyby, v níž by bylo bývalo byt' sebemeně vůle nebo nedbalosti, aby mne za ni nevyplísnil a nepotrestal, třebaže vždycky se svou milosrdeností a neskonalou dobrotou. Přiznám se však, že mi nic nebylo bolestnější a hroznější, než ho viděti byt' sebemeně na mne rozhněvaného. Všecky ostatní bolesti, důtky a příkoří mi proti tomu nebyly ničím. Tím se stávalo, že jsem rychle chodívala prosit o pokání za své hříchy, neboť se spokojoval s pokáními, jež mi ukládala poslušnost.

A co přísněji káral, byl nedostatek úcty a pozornosti před Nejsvětější svátostí, zejména v čas hodinek a rozjímání; poklesky proti přímosti a čistotě úmyslu; marnivou zvědavost. A třebaže jeho čisté a jasnozřivé oči odkryjí a přísně ztrestají i sebemenší poklesky proti blíženské lásce a pokoře, přece to není k srovnání s proviněními proti poslušnosti ať již k představeným nebo řeholním příkazům; a sebemenší odmluva představeným s projevem odporu mu jest v řeholní duši nesnesitelnou. „Mýlíš se,“ pravil mi, „domní-

váš-li se, že se mi můžeš zalíbiti toho druhu činy a umrtveními, jež si zvolila vlastní vůle; raději se pokus obměkčiti vůli představených, než aby ses od ní uchýlila. Oh věz, že to vše zavrhuji jako ovoce zkažené vlastní vůlí, kterou si ošklivím v řeholní duši; a bylo by mi příjemnější, kdyby se z poslušnosti oddávala všemu pohodlíčku, než kdyby se stroze trýznila a postila z vlastní vůle.“ A když se mi stane, že z vlastní volby a bez jeho příkazu nebo příkazu představené konám toho druhu skutky umrtvování a pokání, ani mi nedovolí obětovati mu je a kárá mne z toho, ukládaje mi za to trest právě tak jako za jiné poklesky, z nichž každíčkový nalézá svůj zvláštní trest v očistci, v němž mne očišťuje, aby mne učinil méně nedůstojnou své božské přítomnosti, svého sdílení a působení, neboť ve mně činil vše. Tak jednou, když jsem se domodlila *Ave maris stella*, po jehož trvání mi bylo uloženo se mrskati, pravil mi: „To je pro mne;“ a ježto jsem pokračovala, pravil mi: „To je nyní pro ďábla,“ což velmi rychle učinilo konec mému bičování. Jindy se mi přihodilo totéž při tomto pokání za svaté duše očistcové; jakmile jsem chtěla učiniti více, než jsem měla dovoleno, obklopily

mne stěžující si, že bijí do nich. To mne přivedlo k rozhodnutí raději zemřít než sebe méně překročit hranice poslušnosti. A potom mi za to ukládal pokání. Ale neshledávala jsem nic nesnadným, poněvadž v té době držel ještě všecku strohost mých soužení a utrpení pohrouženu v lahodu své lásky, ač jsem ho často prosila, abý ji ode mne odňal a dal mi s rozkoší ochutnati hořkostí své úzkosti, opuštěnosti, smrtelného zápasu, tupení a jiných muk; ale odpovídal mi, že jest na mně podrobovati se bez rozdílu všem jeho rozličným ustanovením a nikoliv mu dávatí zákony. „A dám ti později pochopiti,“ pravil mi, „že jsem moudrý a učený vůdce, jenž umí vésti duše bez nebezpečí, když se odevzdají do mé vůle a zapomenou na sebe.“

XVIII. *První zjevení o nejsvětějším Srdci.*

Když tedy jsem jednou klečela před Nejsvětější svátostí, majíc poněkud volného času (neboť zaměstnání, jež mi dávali, mi ho mnoho nenechávalo) jsouc všecka obklíčena onou božskou přítomností, ale tak silně, že

jsem zapomněla sama na sebe i na místo, kde jsem byla, a odevzdala se do vůle onoho božského Ducha, vydávajíc své srdce síle jeho lásky, nechal mne velmi dlouho spočinouti na své božské hrudi, kdež mi odhalil divy své lásky a nevysvětlitelná tajemství svého přesvatého Srdce, která přede mnou vždycky držel ukryta. Tehdy mi je otevřel po prvé, ale tak účinným a citelným způsobem, že ve mně nedopřál místa sebemenší pochybnosti pro účinky, jež tato milost působila ve mně, která se přece vždy bojím, abych se nezmýlila ve všem tom, co říkám, že se ve mně děje. A hle, jak se mi zdá, že se věc sběhla:

Pravil mi: „*Mé božské srdce plane tak vášnivou láskou k lidem a zejména k tobě, že nemohouc už zdržeti samo v sobě plameny své vroucí lásky, musí je vylévatí tvým prostřednictvím a zjevovati se lidem, aby je obohatilo svými drahocennými poklady, jež ti odhalují a jež obsahují posvěcující a spásitelné milosti, potřebné k vyrvání lidstva z propasti záhuby; a vyvolil jsem tě jako propast nehodnosti a nevědomosti k naplnění toho velikého úmyslu, aby vše bylo učiněno skrze mne.*“ Potom mne žádal o mé srdce a prosila jsem ho, aby si je vzal, což učinil

a položil je do svého klaněnlhodného srdce, v němž mi je ukázal jako nepatrný prášek, který se ztravoval v té žhoucí výhni, odkudž je vyňav jak hořící plamen v podobě srdce, navrátil je na místo, z něhož je vzal, a pravil mi: „Hle, milá moje, vzácná záruka mé lásky, jež uzavírá v tvém boku jiskěrku z jejích nejprudších plamenů, aby ti sloužila za srdce a ztravovala tě až do posledního okamžiku a její žár neuhasne, ani nebude moci naléztí ochlazení, leč poněkud při puštění žilou, při němž unikající krev tolik poznamenám svým křížem, že ti způsobí více pokoření a utrpení, než úlevy. Proto chci, abys o ně žádala prostě, jednak abys konala, co je vám přikázáno, jednak aby se ti dostalo útěchy, že veliká milost, již jsem ti právě udělil, není přeludem obraznosti a že je základem všech milostí, jež ti mám ještě uděliti; ač jsem znovu zavřel ránu v tvém boku, bolest od ní ti zůstane na vždycky, a měla-li jsi až dosud jen jméno mé otrokyně, dávám ti jméno milované učednice mého přesvatého Srdce.“

Po tak veliké milosti, jež trvala tak dlouhou dobu, v které jsem nevěděla, jsem-li v nebi nebo na zemi, zůstala jsem několik dní jako zcela vznícena a opojena a tolik bez

sebe, že jsem se nemohla vzpamatovati a říci jedno slovo, leč násilím; a musila jsem se tolik přemáhati, abych osvěžila své síly a najedla se, že jsem byla zcela vyčerpána ku zdolání své námahy, což mi působilo preveliké pokorení. A nemohla jsem spáti, neboť ona rána, jejíž bolest mi je tak drahocenná, trýzní mne tak bolestně, že mne ztravuje a za živa spaluje. A cítila jsem v sobě tak velikou plnost Boha, že jsem se nemohla vyjádřiti své představené, jak bych si bývala přála a jistě učinila, třebaš mi je velikou mukou a velikým zahanbením mluvit o těchto milostech pro mou velikou nehodnost, pro niž bych byla tisíckrát raději svolila vyjeviti celému světu své hříchy; a bylo by mi bývalo velikou útěchou, kdyby mi byli dovolili čísti nahlas v refektáři mou životní zповěď, abych ukázala veliké zásoby zkaženosti, jež jsou ve mně, aby se mi nepřičítalo nic z milostí, jichž se mi dostávalo.

Milost bolesti v boku, o které jsem právě mluvila, mi byla obnovena v první pátky měsíce, a to tímto způsobem: přesvaté Srdce mi bylo zobrazeno jako slunce, zářící nádherným světlem, jehož žhoucí paprsky dopadaly kolmo na moje srdce, jež se ihned cí-

tilo rozpáleno tak žhoucím ohněm, až se mi zdálo, že mne spálí na prach, a právě v ten čas božský Mistr mne poučoval, čeho po mně žádá, a odhaloval mi taje toho láskyplného Srdce. A jednoho takového pátku při výstavu Nejsvětější svátosti, když jsem se byla ucítila vhroužena do sebe neobyčejným usebráním všech svých smyslů a mohutností, Ježíš Kristus, můj sladký Mistr, se mi zjevil všecek se stkvoucí slávou, se svými pěti ranami zářícími jako pět sluncí, a z tohoto přesvatého člověčenství sršely plameny na všechny strany, zejména však z jeho božské hrudi, jež se podobala tavné peci; a hrud' otevřevši se odhalila jeho nejvyšš milující a nejvyšš láskyhodné Srdce, jež bylo živým zdrojem těchto plamenů. Tehdy mi odhalil nevysvětlitelné divy své čisté lásky a s jakou přemírou lásky miloval lidi, od nichž se mu dostává jenom nevděku a neuznalosti. „Což mi je mnohem bolestnější“, pravil mi, „než vše, co jsem vytrpěl při mém umučení, a to tím více, že kdyby mi nějak spláceli mou lásku, za málo bych cenil vše, co jsem pro ně učinil, a přál bych si, kdyby možné bylo, učiniti ještě více; oni však mají jenom chlad a odmrštění na všecku mou snahu činiti jim dobře. Ale

aspoň ty mi působ radost a dávej mi seč budeš náhradu za jejich nevděčnosti.“ A když jsem mu namítala svou bezmocnost, odpověděl mi: „Tu máš, čím doplniti vše to, co ti chybí.“ A když se zároveň otevřelo to božské Srdce, vyšlehl z něho tak žhoucí plamen, až jsem myslila, že mne sežehne, neboť jsem jím byla zcela proniknuta a nemohla ho už snést. Když jsem ho prosila, aby měl smilování s mou bolestí, pravil mi: „Budu tvou silou, neboj se ničeho, ale buď pozorna mého hlasu a toho, oč tě žádám, aby ses uzpůsobila k naplnění mých úmyslů. Za prvé mne budeš přijímati v nejsvětější svátosti tolikrát, kolikrát ti to dovolí poslušnost, nechť ti to přivodí jakékoliv umrtvování a pokořování, jež máš přijímati jako záruky mé lásky. Kromě toho budeš přijímati každého prvního pátku v měsíci; a každé noci ze čtvrtku na pátek učiním tě účastnou té smrtelné úzkosti, kterou jsem dobrovolně podstoupil v zahradě olivetské; tato úzkost, aniž to budeš moci pochopiti, uvede tě do jakéhosi smrtelného zápasu krutějšího než smrt. A abys mne provázela v té pokorné modlitbě, kterou jsem tehdy vznášel k svému Otci uprostřed všech svých úzkostí, budeš vstávati od jedenácti

hodin do půlnoci a po jednu hodinu budeš se mnou padati tváří na zem jak k upokojení Božího hněvu, prosíc při tom o smilování pro hříšníky, tak k jakémusi zmírnění zármutku, který jsem cítil z opuštění od svých apoštolů, které mne přimělo vytknouti jim, že ani hodinu nemohli se mnou bdíti, a v té hodině budeš činiti to, čemu tě naučím. Ale poslyš, dcero má, nevěř lehkomyšlně každému duchu a měj se na pozoru, neboť satan vztekle usiluje, aby tě ošálil; proto nic nečiň bez schválení těch, kdož tě vedou, aby ses opírala o autoritu poslušnosti a on tě nemohl ošáliti, neboť nemá žádné moci nad poslušnými.“

A po celou tu dobu jsem ani necítila, jsem-li na živu, ani jsem už nevěděla, kde jsem, když mne přišli odvést; a když viděli, že nemohu odpovídati, ba ani státi bez veliké námahy, zavedli mne k naší matce, která vidouc mne jako úplně mimo mne, celou rozpálenou a třesoucí se, svrhla mne na kolena a zahrnula mne příkořími a poníženími, což mi působilo rozkoš a neuvěřitelnou radost. Cítilať jsem se tak zločinnou a plnou zahanbení, že ať by se mnou byli sebedrsněji nakládali, bylo by se mi to zdálo příliš mírné.

A když jsem jí, třeba s krajním zahanbením, vypověděla, co se stalo, jala se mne ještě více pokořovati, aniž mi pro tu chvíli dovolila cokoliv ze všeho toho, co jsem myslila, že po mně žádá Náš Pán, a ke všemu, co jsem jí řekla, měla jen opovržení. To mne velmi potěšilo a odešla jsem u velikém pokoji.

A oheň, jenž mne ztravoval, mne ihned uvrhl do prudké neutuchající horečky; ale měla jsem příliš velikou radost z utrpení, a bych si byla stěžovala. Nemluvila jsem o své nemoci, až mi síly vypověděly službu; lékař poznal, že jsem velmi dlouho s ní chodila a měla jsem ještě přes šedesát záchvatů. A nikdy jsem nepocítila tolik útěchy, neboť když mé tělo trpělo krajními bolestmi, ukájelo to poněkud mou palčivou žízeň po utrpení. Neboť onen zžírající oheň se živil a spokojoval jen dřevem kříže, všeho druhu utrpeními, pohrdáními, pokořeními a bolestmi, ale nikdy jsem nepocítila bolesti, jež by se vyrovnala mé bolesti, že nemohu dosti trpěti: myslilo se, že z toho umru.

XIX. *Další milosti od Pána.*

Ale náš Pán mi stále uděloval své milosti, mezi nimiž i té neporovnatelné, že se mi zdálo při jedné mdlobě, jež mne jala, že ke mně přišly tři Osoby božské Trojice a daly pocítiti mé duši veliké útěchy. Nemohu si však vysvětliti, co se tehdy stalo, leč že nebeský Otec podáváje mi velikánský kříž posetý trny a provázený všemi ostatními nástroji umučení, pravil mi: „Hle, milá dcero, dávám ti týž dar jako svému milovanému Synu.“ „A já,“ pravil mi můj Pán Ježíš Kristus, „přibiji tě na něj, jak jsem sám na něm byl přibit, a budu ti na něm věrným společníkem.“ A třetí božská Osoba mi pravila, že jsouc čirá láska, mne tam svým ohněm očistí a ztráví. Moje duše zůstala v nepředstavitelném pokoji a radosti, neboť dojem, který v ní učinily tyto božské Osoby, se nikdy nesetřel. Byly mi ukázány v podobě tří bílé oděných a světlem zářících mladých mužů stejného věku, stejné velikosti a krásy. Tehdy jsem nepochopila, jako jsem pochopila později, velikých utrpení, jež to pro mne znamenalo.

A ježto mi kázali prositi Našeho Pána o uzdravení, modlila jsem se za to, ale s bázni,

abych nebyla vyslyšena. Řekli mi však, že se po mém uzdravení pozná, pochází-li vše, co se ve mně dalo, z Ducha Božího; potom prý mi dovolí, čeho po mně žádal, jak co do svatého přijímání v první pátky, tak co do jedné hodiny bdění, jíž si přál v noci ze čtvrtku na pátek. Když jsem z poslušnosti předložila Našemu Pánu všecky ty věci, ihned jsem znovu nabyla zdraví, neboť Přesvatá Panna, má dobrá Matička, mne ráčila navštívit, velmi mne hýčkati a říci mi po dosti dlouhém rozhovoru: „Drahá dcero, buď statečná ve zdraví, jež ti dávám od svého Syna, neboť máš ještě dlouhou, krušnou cestu před sebou, vždy jsouc na kříži, probodána hřeby a ostny a drásána biči; nic však se neboj, nepustím tě a slibuji ti svou ochranu“, slib to, jehož účinky mi od té doby dala silně pocítiti ve velikých tísních, v nichž mi bylo potřebí její záštity.

Můj svrchovaný Pán mne stále obdařoval svou skutečnou a citelnou božskou přítomností, jak jsem svrchu pravila, neboť mi slíbil, že tak bude na vždycky; a opravdu nezabavoval mne jí, nechť jsem se dopustila jakékoliv chyby. Ježto však jeho svatost nesnese sebemenší poskvrny a ježto mi ukazuje i sebe-

menší nedokonalost, ana nemůže snésti sebelehčí nedokonalosti, v níž by bylo jen maličko svévole nebo nedbalosti, a ježto ve své nedokonalosti a bídnosti se dopouštím mnoha hříchů, byť nedobrovolných, přiznávám se, že mi je nesnesitelnou trýzní octnouti se před touto svatostí, když jsem se provinila nějakou nevěrností; a není muk, v nichž bych se raději neobětovala, než abych musila snášeti přítomnost tohoto Boha svatého, když je má duše poskvrněna nějakým hříchem: bylo by mi tisíckrát milejší vhrouziti se do žhoucí tavné peci.

XX. Trest za hnutí marnivosti.

A jednou, když jsem se dala zlákatí jakýmsi hnutím marnivosti mluvíc sama o sobě, ó můj Bože, kolik slz a úpění mne stálo toto prohřešení! Neboť když jsme byli sami, pokáral mne tímto způsobem a s přísným obličejem: „Co máš, ó prachu a popele, čím by ses mohla honositi, kdyžtě nemáš nic ze sebe leč nicotu a bídu, jichž nemáš nikdy spustiti s očí, jako také nemáš vycházeti z pro-

pasti své nicoty. A abys pro velikost mých darů si nezapírala a nezapomínala, co jsi, chci ti předložit před oči obraz toho.“ A ihned mi odkryl ten děsný obraz, na němž bylo ve zkrácení vše, co jsem, což mne tolik překvapilo a ve mně vzbudilo takový odpor k sobě samé, že kdyby mne byl nesílil, byla bych omdlela bolestí, nemohouc pochopiti přemíru tak veliké dobroty a takového milosrdenství, že mne ještě nezavrhl do pekla a že mne dosud snášel, uvážil-li se, že ani sama sebe snést nemohu. A to když bývalo mukou, již ve mně trestal sebemenší hnutí mar-nivé samolibosti, nutilo mne to někdy říci mu: „Ó můj Bože, běda, dej, ať zemru, nebo schovej ten obraz, nemohu žíti vidouc jej.“ Neboť nítel ve mně nesnesitelná muka nená-visti a pomsty proti mně samé; a ježto mi poslušnost nedovolovala na mně vykonávati strohosti, jež mi to vnukalo, nemohu vyslo-viti, jak jsem trpěla. A ježto jsem věděla, že se tento svrchovaný Pán mé duše spokojuje vším, co mi kázala poslušnost, a ježto nalézal zvláštní rozkoš vida mne pokořenu, činilo mne to velmi věrnou ve vyznávání mých hříchů, abych za ně dostala pokání, poněvadž ať si byla sebe drsnější, zdála se mi jen slad-

kým osvěžením proti pokání, jež mi ukládal on sám, jenž viděl nedostatky i v tom, co se mi zdálo nejčistší a nejdokonalejší. To právě mi dal pochopiti jednou ve svátek Všech svatých, o němž mi bylo srozumitelně řečeno:

*Nic poskvrněného v nevinności;
nic se neztrácí v moci;
nic nepomíjí v tom krásném sídle;
vše se tam ztravuje v lásce.*

Vysvětlení, jež mi byla dána k těmto slovům, mne dlouho zaměstnávala. Nic poskvrněného v nevinności, to jest, že se nesmělo strpěti žádné skvrny na mé duši ani na mém srdci. Nic se neztrácí v moci, že jsem mu totiž měla vše dáti a zůstaviti a že on jest moc sama; že nám nelze nic ztratit, dáváme-li mu všechno. Co se týče dvou zbývajících veršů, vyznívaly se o ráji, v němž nic nepomíjí, neboť vše je tam věčné a dovršuje se tam v lásce. A ježto mi byla zároveň zjevena malá ukázka oné slávy, ó Bože, do jakých úchvatů radosti a žádosti mne to unášelo! A ježto jsem právě konala exercicie, trávila jsem celý den v těchto nevysvětlitelných rozkoších, o nichž se mi zdálo, že není již třeba nic činiti, leč

jich hbitě užívati. Ale slova, jež mi byla řečena, mi dobře ukázala, že jsem se přepočítala; znějí takto:

*Marně srdce tvoje vzdychá,
by tam vstoupilo, jak se domníváš;
není dovoleno tam cíliti
leč cestou svatého kříže.*

Uvažujíc potom, co vše mi bude vytrpěti průběhem celého mého života, chvěla jsem se na celém těle, ač jsem to tehdy nepochopila oním obrazem, jako jsem tomu porozuměla později z účinků, jež z toho vzešly.

A ježto jsem se připravovala na svou celoroční zpověď a byla u veliké úzkosti, vzpomenu-li si na své hříchy, pravil mi božský Mistr: „Nač se rmoutíš? Učiň, co je v tvé moci, doplním, co bude chyběti ostatnímu, neboť si ničeho v této svátosti tolik nežádám jako zkroušeného a poníženého srdce, které se nelíčeně vyznává s upřímnou vůlí, již nečiniti nic mně nelibého; a tehdy odpouštím neprodleně a z toho vzchází dokonalé polepšení.“

XXI. *Působení Boží na sv. Markétu-Marii.*

Ježto však onen svrchovaný Duch, jenž nezávisle na mně v mém nitru působil a jednal, měl tak naprostou vládu nad celou mou duchovní ano i tělesnou bytostí, že jsem již nebyla s to, abych vzbudila ve svém srdci nějaké hnutí radosti nebo smutku, leč jak jemu se líbilo, stejně jako můj duch se nemohl zabývati leč tím, co on mu ukládal, byla jsem stále udržována v podivném strachu, abych nebyla šálena, nechť se mi dostalo jakéhokoliv ujištění o opaku jak od něho tak i od osob, jež mne vedly, totiž od mých představených, kteří mi nikdy nedávali duchovního vůdce, leč aby zkoumal působení onoho Ducha na mne, dávajíce mu všecku svobodu buď jej schváliti nebo neschváliti. A působilo mi bolest, že místo aby mě vyváděli ze šálení, v němž jsem se skutečně obávala býti, ještě více mne do něho hrouzili jak moji zpovědníci tak i jiní, pravíce mi, abych se odevzdala do moci tohoto Ducha a bez výhrad se mu dávala vésti; a že i kdyby mne činil loutkou démonovou, jak jsem si myslila, přece že jsem se měla podrobovati jeho hnutím.

Vykonala jsem tedy svou celoroční zpo-

věd', po níž se mi zdálo, že se vidím a cítím svlečena a zároveň znovu oděna bílým šatem, slyšíc tato slova: „Hle roucho nevinnosti, jímž odívám tvou duši, abys už žila jen životem Bohočlověka, to jest abys žila jako už nežijíc, nýbrž abys nechala v sobě žítí mne. Neboť já jsem tvůj život a ty už nebudeš živa leč ve mně a skrze mne, jenž chce, abys jednala, jako bys už nejednala, abys mne nechala jednati a působiti v tobě a pro tebe, nechávajíc mi péči o vše. Nesmíš už míti vůli, než jako bys jí už neměla, nechávajíc mne chtítí za tebe ve všem a všude.“

Jednou se mi tato jediná láska ukázala nesusouc v jedné ruce obraz nejšťastnějšího života, jaký si lze pomyslet pro řeholní duši, samý pokoj, útěchy vnitřní i vnější, dokonalé zdraví provázené chválami a poctami tvorů a jiné věci příjemné lidské přirozenosti. A v druhé ruce nesla jiný obraz znázorňující život v chudobě a opovržení, křížovaný všeho druhu ponížením, pohrdáním a protivěností, stále plný tělesného i duchovního utrpení. A předloživ mi tyto dva obrazy, pravil mi: „Vyber si, milá dcero, ten, který se ti bude více zamlouvati; udělím ti tytéž milosti, ať si vyvolíš ten či onen.“ I vrhla jsem se mu k no-

hám, klanějíc se mu, a pravila: „Ó můj Pane, chci jen to, co Ty a volím to, co Ty za mne vyvolíš.“ A když na mne mnoho naléhal, abych si zvolila: „Ty mi dostačíš, ó můj Bože! Učiň se mnou, co Tě bude nejvíce oslavovati a vůbec nehleď na moje zájmy a záliby. Uspokoj Sebe, a to mi dostačí.“ Tu mi řekl, že jsem s Magdalenou vyvolila nejlepší stránku, jež ode mne nebude odňata, poněvadž mi bude údělem na vždycky. A ukazuje mi onen obraz ukřižování, pravil mi: „Hle, co jsem ti vyvolil a co se mi nejvíce zamlouvá jak k naplnění mých úmyslů tak i k tomu, abys mi byla zcela podobna. Druhý obraz znázorňuje život v požitcích a nikoliv pro zásluhy, to jest pro věčnost.“ Přijala jsem tedy tento obraz smrti a ukřižování, líbajíc ruku, jež mi jej podávala; a třebaže se přirozenost chvěla strachem, pocelovala jsem jej s veškerou láskou, jaké bylo schopno mé srdce, a přitisknuvši si jej na hrud', cítila jsem jej tak silně vtištěn ve mne, až se mi zdálo, že je už jen souhrnem všeho toho, co jsem na něm spatřila vyobrazeno.

A stala se se mnou taková změna co do ochoty a náklonnosti, že jsem se ani nepoznávala. Ale nechala jsem vše k posouzení

své představené, jíž jsem nemohla nic zatajovat aniž směla opominouti cokoliv mi poroučela, leč to snad vycházelo přímo z ní. Ale onen Duch, jenž mne zcela ovládal, mi dával cítiti strašný odpor a ošklivost, když mi něco poroučela nebo chtěla, abych byla vedena radou některých jiných osob, neboť mi slíbil, že jí vždy dá potřebné osvětlení, aby mne vedla shodně s jeho úmysly.

A ježto největší milosti, jichž se mi dostávalo od jeho dobroty, mi přicházely ve svatém přijímání a v noci, a ježto se mi dostávalo nevysvětlitelných přízní zejména v noci ze čtvrtku na pátek, uvědomil mne tedy jednou, že si satan žádal vyzkoušeti mne ve výhni protivenství a ponížení, pokušení a opuštěnosti jako zlato v tavné peci, a že on mu vše dovolil s výhradou nečistoty, že však nechtěl, aby mi byly působeny nějaké svízele v té příčině, poněvadž nečistoty tolik nenávidí, že mu nikdy nechtěl dovoliti, aby mne jí byť sebe méně napadl; že však pro všecka ostatní pokušení musím se míti na pozoru zejména co do pokušení pýchy, zoufalství a labužnictví, jež se mi více ošklivilo než smrt. Ujistil mne však, že se nemám ničeho báti, poněvadž bude jako nedobytná

tvrz uvnitř mne, že bude za mne bojovati a se učiní cenou mých vítězství a že mne obklopí svou mocí, abych nepodlehla; že však musím ustavičně bdíti nade vším zevnějškem a že on si vyhrazuje péči o nitro. Záhy potom jsem zaslechla pohrůžky svého pronasledovatele, neboť ukázav se mi v podobě děsného mouřenína s očima jiskřícíma jako dvě uhlů a skřípaje proti mně zuby, pravil mi: „Zlořečený tvore, lapím tě a podaří-li se mi tě dostati do své moci, ukáži ti, co umím, všude ti budu škoditi.“ Ač mi učinil ještě několik jiných vyhrůžek, přec jsem se nic nebála, tolik jsem se cítila sílena ze svého nitra, a dokonce se mi zdálo, že bych se byla nezalekla všech běsů pekla pro velikou sílu, již jsem cítila uvnitř sebe působením malého kříže, jemuž můj svrchaný Osvoboditel dal sílu zaháněti ode mne všechny ty pekelné běsy; nosila jsem jej na svém srdci ve dne i v noci a dostávalo se mi od něho mnoho pomoci.

XXII. *Další zkoušky.*

Přidělili mne do nemocnice, kde sám Bůh může věděti, co mi bylo vytrpěti, jak od mé unáhlené a citlivé povahy, tak od tvorů a od ďábla, který mi často vyhodil z rukou a rozbil, cokoliv jsem držela, a potom se mi posmíval chechtaje se mi do očí: „Oh, ty nemotorná, nikdy neuděláš nic kloudného“, což vrhalo mého ducha do takového smutku a takové sklíčenosti, že jsem nevěděla, co počítí, neboť mne často zbavoval možnosti říci to naší matce, poněvadž poslušnost porážela a rozháněla všecky jeho síly. Jednou mne shodil se schodů, když jsem nesla hliněnou nádobu plnou řeřavého uhlí, nic však z ní nevypadlo a octla jsem se dole, aniž jsem si nějak ublížila, ač ti, kdož mě viděli spadnouti, se domnívali, že jsem si zlomila nohy; cítila jsem však, jak mne podpíral můj věrný strážce, neboť se mi dostávalo toho štěstí, že jsem často požívala jeho přítomnosti a byla jím často kárána a trestána.

A jednou, když jsem se chtěla vplést do řeči o svatbě jedné příbuzné, ukázal mi to tak nedůstojným řeholní duše a tak přísně mne za to pokáral, že mi pohrozil skrytí mi

svou tvář, kdybych se ještě jednou pletla do takových řečí. Nesnášel sebemenší neskromnosti nebo neuctivosti v přítomnosti mého svrchovaného Pána, před nímž jsem viděla, jak padá tvář k zemi, a chtěl, abych činila taktéž, což jsem činila co nejčastěji jsem mohla, a nenalézala jsem příjemnější polohy ve svých ustavičných trýzních těla i duše, poněvadž byla nejshodnější s mou nicotou, které jsem nikdy neztrácela s očí, vždy se v ni cítíc pohroužena, ať v utrpeních nebo v požitcích, v nichž jsem nemohla chutnati žádné slasti.

Neboť tato svatost lásky mne tak silně pudila trpěti oplátkou za jeho dobrodiní, že jsem nemohla naléztí milejšího odpočinku, než cítíc své tělo sklíčeno utrpením, svého ducha soužena všelikou opuštěností a celou svou bytost pohrouženu v pokoření, opovržení a protivenství, jichž mi milostí Boží nechybělo, neboť ani na chvíli mne Bůh nemohl zůstaviti bez strádání ať již v mém nitru či zevně. A když tohoto spasitelného chleba ubývalo, musila jsem si ho hledati umrtvováním a moje nedůtklivá a pyšná povaha mi skýtala mnoho příležitostí. Nechtěl, abych ani jediné nepromeškala, a když se stalo, že jsem

se nepodvolila pro veliké násilí, jež jsem si musila činiti, abych přemohla svůj odpor, dával mi zaplatiti dvojnásob. A když po mně něco chtěl, tak prudce na mne naléhal, že jsem mu nemohla odporovati, což mi působilo veliké utrpení, neboť jsem se často vzpírala a Duch onen po mně žádal vše, co se nejvíce protivilo mé přirozenosti a mým náklonnostem, proti nimž chtěl, abych neustále kráčela.

Byla jsem tak neobyčejně zhýčkaná, že se ve mně bouřilo srdce při pohledu na sebe-menší nečistotu. Tolik mne za to káral, že jednou chtějíc odkliditi vývratek nějaké nemocné, jsem se neubráníla, abych to neučinila svým jazykem a nesnědla to, řkouc mu: „Kdybych měla tisíc těl, tisíc životů, všechny bych je obětovala a dala se Ti do otroctví.“ A pocítila jsem takovou slast při tom činu, že bych si byla přála mít denně k němu příležitost, abych se naučila přemáhati a neměla za svědka než Pána Boha. Ale jeho dobrota, již jediné jsem byla zavázána za to, že mi dal sílu, abych se přemohla, neopominula mi dáti na jevo potěšení, jež z toho měla. Neboť v noci po té, nemýlím-li se, zůstala jsem jistě asi dvě nebo tři hodiny s ústy přitisk-

nutými na ránu jeho přesvatého Srdce a bylo by mi velmi nesnadno vyjádřiti, co jsem tehdy cítila a jaké účinky měla tato milost v mé duši a v mém srdci. To však dostačí, aby vysvitla veliká dobrota a veliké milosrdenství Pána Boha k tak bídnému tvorů.

Nechtěl však nikterak zmenšiti mou choulostivost ani můj veliký odpor k jistým věcem, jednak aby tím uctil ošklivost, jaké ráčil zakusiti v zahradě Olivetské, jednak aby mi poskytl příležitost k vítězstvím a pokorěním. Ale běda! Nejsem věrna a často poklesám, což jako by mu někdy působilo potěšení jak k zahanbení mé pýchy tak k mému upevnění v nedůvěře k sobě samé, když jsem viděla, že bez něho nemohu než konati zlo a klesati z chyby do chyby, aniž se z nich mohu pozdvihnouti. A tu ono svrchované Dobro mé duše mi přicházelo na pomoc a otvírajíc mi náručí své lásky jako dobrotivý otec mi říkalo: „Dobře tedy poznáváš, že beze mne nemůžeš nic,“ při čemž jsem se dojetím dávala do pláče vidouc, že se jeho láskyplná dobrota nemstí za mé hříchy a ustavičné nevěrnosti leč přemírou lásky, kterou se zdála potírati můj nevděk, ježž mi někdy předkládala před oči s množstvím svých milostí, tak-

že jsem k ní nemohla mluvit leč slzami, trpíc při tom více, než mohu říci: Tak tedy si ona božská Láska zahrávala se svou nehodnou otrokyní.

A jednou, když mne pojala ošklivost při obsluhování nemocné, jež měla úplavici, tak přísně mě pokáral, že na odčinění té chyby jsem se viděla nucena při vynášení jejích výměšků, abych dlouhou chvíli v nich omáčela jazyk a nabrala si jich do úst; a byla bych to byla spolkla, kdyby mi byl nevedl na mysl poslušnost, jež mi nedovolovala nic jísti bez dovolení. Potom mi pravil: „Jsi věru šílená, že to činíš!“ „O můj Pane,“ pravila jsem mu, „činím to, abych se Ti líbila a získala Tvé božské Srdce, a doufám, že mi ho neodepřeš. Ty však, můj Pane, co Ty's ne učinil, abys získal srdce lidí, a přece oni Ti je odpírají a velmi často Tě z něho vyhánějí.“

„Je pravda, milá dcero, že má láska mne pohnula vše pro ně obětovati, aniž mi to nějak splácejí; chci však, abys zásluhami mého přesvatého Srdce přinášela dostiučinění za jejich nevděk. Chci ti dáti své Srdce, ale je napřed potřebí, aby ses učinila jeho žertvou a tak jeho prostřednictvím odvrátila tresty, jež božská spravedlnost mého rozhněvaného

Otce chce svolati na jednu řeholní obec, aby ji ve svém spravedlivém rozezlení pokárala a ztrestala.“ A když mi ji v touž hodinu ukázal se zvláštními chybami, jež ho popudily k nevoli, i vše, co bude třeba vytrpěti na ukojení jeho spravedlivého hněvu, tu se vše ve mně otřáslo hrůzou a neměla jsem odvahy se obětovati, ale řekla jsem, že nenáležíc sobě, nemohu to učiniti leč se svolením představených. Ale bázeň, aby mi to neporučili učiniti, způsobila, že jsem to neřekla; ale pronásledoval bez ustání a nepřál mi ani na chvíli pokoje. Prolévala jsem hořké slzy a posléze jsem se viděla nucena říci to své představené, jež vidouc mou trýzeň mi pravila, abych se obětovala ke všemu, čeho si ode mne přál, nevyjímajíc nic. Ale můj Bože, právě tehdy má trýzeň se ještě zdvojnásobila, neboť jsem neměla odvahy říci ano a stále jsem odporovala.

XXIII. *Krutá trýzeň.*

Ale v předvečer Obětování Panny Marie se mi ona božská spravedlnost ukázala rozlícena tak strašlivým způsobem, že jsem z toho zůstala bez sebe; a poněvadž jsem se nemohla brániti, bylo mi řečeno jako svatému Pavlovi: „Tvrdo ti bude kopati proti ostnům mé spravedlnosti! Ježto však jsi mi kladla tak veliký odpor, aby ses vyhnula pokořením, jež ti bude vytrpěti onou obětí, dám ti je dvojnásobně; neboť jsem tě žádal jen o oběť skrytou, a nyní ji chci veřejnou a to po způsobu a v čase proti jakémukoliv lidskému rozumu a chci ji provázenu okolnostmi tak pokořujícími, že ti budou příčinou zahanbení pro zbytek tvého života jak v tobě samé tak přede tvory, abys pochopila, co to jest odporovati Bohu.“

Běda, opravdu jsem to dobře pochopila, neboť jsem se nikdy nespatriila v takovém stavu. Řeknu několik drobností, ale ne všechno. Tedy po večerním rozjímání jsem nemohla vyjíti s ostatními a zůstala v chóru až do konce zvonění k večeři stále plačíc a úpějíc. Šla jsem pojíst, neboť to bylo v předvečer Obětování; a přivlekši se násilím do shromažďovací síně,

cítala jsem se tak silně pužena učiniti tu obět nahlas, způsobem, jímž mi Bůh ukazoval, že si jí přeje ode mne, že jsem musila ven a jíti za představenou, jež byla právě nemocna. Vyznávám se však, že jsem byla tolik bez sebe, že jsem si připadala jako osoba, které by byl svázal ruce i nohy a na níž by už nic nezůstávalo volného uvnitř ani zevně leč slzy, které jsem v hojnosti prolévala myslíc, že jsou jediným projevem toho, co jsem trpěla; neboť jsem se viděla jako nejzločinnější tvor na světě, násilím vlečený provazy na popraviště. Viděla jsem onu svatost Boží ozbrojenou střelami svého spravedlivého hněvu, jak je už na mne vrhá, aby mne, tak zdálo se mi, pohřbila v zející tlamě pekla, již jsem viděla rozevřenou a připravenou mne pohltiti. Cítala jsem se pálena zžírajícím ohněm, který mi pronikal až do morku kostí, a celé moje tělo se třáslu podivným chvěním; a nemohla jsem říci leč toto: „Můj Bože, smiluj se nade mnou podle velikosti svého milosrdenství.“ A všecken ostatní čas jsem úpěla pod tíhou své bolesti, nemohouc nalézt sílu odebrati se k představené až teprve k osmé hodině, kdy mne spatřila jedna sestra a k ní zavedla; a ona byla velmi překvapena vidouc mne v tom

stavu, který jsem tehdy nemohla vylíčiti; ale k ještě větší své trýzni jsem se domnívala, že každý na mně vidí, co mi je, čemuž však tak nebylo. Moje představená, jež věděla, že jen závazek poslušnosti měl všecku moc nad Duchem, který mne držel v tomto stavu, poručila mi, abych jí řekla, co mne trýzní; a ihned jsem jí pověděla, jak si Bůh přeje, abych přinesla oběť celé své bytosti před řeholním shromážděním, a z jakého podnětu mne o to žádá; neřekla jsem ovšem, na koho se to vztahuje, abych nezranila posvátné lásky k bližnímu a tím i Srdce Ježíše Krista, v němž se ta drahá ctnost rodí; právě proto nechce, aby se jí kdo dotkl pod jakoukoliv záminkou. Posléze když jsem učinila a řekla, čeho si můj svrchovaný Pán ode mne přeje, mluvilo se o tom a soudilo rozličným způsobem; ale zůstávají všechny ty okolnosti milosrdenství Pána Boha. A mohu tvrditi, zdá se mi, že jsem nikdy tolik netrpěla, ani kdybych byla mohla shrnouti všechna utrpení, jež mne potkala do té doby, i ona, jež jsem měla potom, a kdyby mi byla zároveň trvala až do smrti, nezdálo by se mi to přirovnatelné k tomu, co jsem zakusila té noci, jíž Náš Pán ráčil obdařiti svou bídou otrokyni,

aby uctila bolestnou noc jeho umučení, ač to byla jen nepatrná ukázka. Vláčeli mne s hrozným ponižováním s místa na místo.

Tato noc tedy uplynula v trýzních, jež zná Bůh, a bez odpočinku až asi do hodiny mše svaté, v kteroužto chvíli, zdá se mi, uslyšela jsem tato slova: „Posléze je učiněn mír a má svatost spravedlnosti je uspokojena obětí, kterou's mi přinesla, abys vzdala čest oběti, kterou jsem přinesl ve chvíli svého vtělení do lůna své Matky; zásluhy té oběti jsem chtěl rozmnožiti a obnoviti tou obětí, kterou's přinesla, abych ji obrátil ve prospěch lásky k bližnímu, jak jsem ti to ukázal. Proto už ve všem, co budeš moci učiniti nebo trpěti, nesmíš toužiti po zvětšení zásluh, po ukojení kajícího či něčem jiném, neboť mi je vše obětováno ku prospěchu bliženské lásky. Proto po mém vzoru budeš jednati a trpěti v mlčení, bez jakéhokoliv jiného zájmu než sláva Boží ve zřízení království mého přesvatého Srdce v srdci lidí, jimž to chci projeviti tvým prostřednictvím.“

Můj svrchovaný Pán mi dal tato svatá naučení, když jsem Ho byla přijala u stolu Páně, ale nevyprostil mne z mého stavu utrpení, v němž jsem cítila neproměnný pokoj přijí-

majíc vše, co jsem trpěla a co mi bylo ukázáno, že musím trpěti až do dne soudu, bude-li to vůle Pána Boha, který mi ukazoval, jak jsem už jen předmětem odporování, stokou hnusu, opovržení a ponížení, jež jsem s radostí vítala, když na mne padaly se všech stran, aniž se mi dostávalo jakékoliv útěchy nebeské nebo pozemské. Zdálo se, že se vše spiklo k mému zničení. Neustále se mne vyptávali a několik slov odpovědi, jež ze mne dostali takřka násilím, bylo opět nástrojem k rozmnožení mých trýzní. Nemohla jsem ani jísti ani mluvit, ani spát; a celým mým odpočinkem a mým zaměstnáním bylo zůstávati prostřena tváří v prach před svým Bohem, jehož svrchovaná velikost mne držela všecku zničenu v nejhlubší propasti mé nicoty, stále plačící a úpějící o smilování a o odvrácení střel jeho spravedlivého hněvu.

A ježto práce, jež mi byla tehdy uložena, mě neustále tělesně i duševně zabírala, byla mi zdrojem nesnesitelné muky, a to tím více, že přes všecky moje trýzně mi svrchovaný můj Pán nedovoloval, abych jen něco sebe-menšího opominula ani abych žádala nějakou úlevu, jako jsem nesměla opominouti žádné povinnosti a žádného závazku řehol-

ního života, v němž jsem cítila, že mne jeho svrchovaná moc vleče jako zločinnou osobu na nové popraviště. Neboť jsem nalézala trýzně na každém místě; a byla jsem tolik pohlcována a ztravována svým utrpením, že se mi zdálo, jako bych už neměla ani duši ani život, abych viděla a cítila, co se se mnou dalo bolestného. Vše to však mě nepopuzovalo k neklidu a k zármutku, ačkoliv ve všech těch mukách mne vždycky vedli tím, co se nejvíce přičilo mé neumrtvené přirozenosti a mým náklonnostem. A všimli si, že nejím: velmi mne proto vyplísnilo jak má představená tak i můj zpovědník; ti mi poručili, abych jedla vše, co mi předloží na stůl: příkaz, který se mi zdál velmi mnoho nad moje síly; ten však, který nedopustil, aby mi jich chybělo v potřebách, dal mi sílu podrobiti se a konati to bez výmluvy a bez odmlouvání, třebaže jsem bývala nucena jíti zvrátit po jídle, co jsem požila. A ježto to trvalo velmi dlouho, tak se mi žaludek zkazil a měla jsem takové bolesti, že jsem už nic nemohla podržeti z toho mála, co jsem jedla, když pak bylo uznáno za dobré změnit daný mi příkaz v příkaz jísti jen podle toho, jak budu moci. A jídlo, přiznávám se, mi od té doby

působilo krutá muka, neb jsem chodila do refektáře jako na popraviště, na něž mne byl odsoudil hřích. A třebaž jsem se sebe více nutila jísti, cokoliv mi bude předloženo, nemohla jsem se ubrániti, abych si nebrala než to, co jsem měla za nejmenší, za nejvhodnější mé chudobě a mé nicotě, jež mi stále uváděly na mysl, že dostačí-li mi chléb a voda, vše ostatní je zbytečno.

A abych se vrátila k onomu stavu utrpení, který ani na chvíli neustávala stále se horšil velmi bolestivými a pokořujícími přídávky, neboť se myslilo, že jsem posedlá nebo zmatená ďábelskými nášepty, kropili mne bez ustání svěcenou vodou dělajíce nade mnou kříž a konajíce i jiné modlitby na zahánání zloducha. Ale duch, v jehož moci jsem se cítila, ani dost málo nepomýšleje na útěk, tím silněji mne tisknul k sobě a pravil mi: „Mám rád svěcenou vodu a tak miluji kříž, že se nemohu ubrániti úzce spojovati s těmi, kdož jej nesou jako já a z lásky ke mně.“ Tato slova v mé duši opět tolik roznítla žádost trpěti, že vše, co jsem trpěla, se mi zdálo jen kapkou vody, jež spíše rozněcovala neukojitelnou žízeň, již jsem cítila, než aby ji hasila, že mohu tuším směle říci, že nebylo části mé

bytosti, jež by nebyla soužena zvláštním utrpením jak na duchu tak na těle, a to bez útrpnosti a bez útěchy, neboť ďábel zuřivě na mne dorážel a byla bych tisíckrát podlehla, kdybych byla necítila jakési neobyčejné moci, jež mne podpírala a bojovala za mne ve všem tom, o čem právě mluvím. Posléze představená nevědouc už, co se mnou, mi přikázala jíti k svatému přijímání a žádati z poslušnosti Našeho Pána, aby mne opět uvedl do prvotního stavu. Když jsem se mu tedy nabídla jako jeho obětní žertva, pravil mi: „Ano, milá dcero, přicházím k tobě jako nejvyšší obětník, abych ti dal novou životní sílu a obětoval tě v nových mukách.“ Což i učinil a ucítila jsem se tak změněna, že jsem si připadala jako otrokyně, již by právě propustili na svobodu. To však nepotrvalo, neboť se opět začalo říkati, že původcem všeho, co se ve mně děje, je ďábel, a že nedám-li si pozor, zatratí mne svými lstmi a svým šálením.

To byla strašlivá rána pro mne, která se po celý život bála býti oklamána nebo oklamati jiné, ač jsem přece tomu nechtěla. Mnoho jsem se proto naplakala, neboť jsem se žádným způsobem nemohla vyprostiti z moci

tohoto svrchovaného Ducha, jenž ve mně jednal; a necht' jsem sebevícce o to usilovala, nemohla jsem ho od sebe vzdáliti ani zabrániti jeho působení, neboť se byl tolik zmocnil všech mohutností mé duše, až se mi zdálo, že jsem v jakési propasti, do níž jsem se tím více hroužila, čím více jsem se namáhala z ní dostat, třebaže jsem používala všech prostředků, jež mi udávali, bylo to však marno. A někdy jsem tolik zápasila, že jsem bývala úplně vyčerpána, ale můj svrchovaný Pán se tomu všemu smál a tak mne ubezpečoval, že rázem rozptyloval všechny mé obavy právě mi: „Čeho se potřebuješ báti v náručí Všemohoucího? Což by tě mohl nechat zahynouti vydávaje tě do rukou tvých nepřátel, když mne byl učinil tvým otcem, tvým pánem a tvým vychovatelem od tvého nejútlejšího mládí, podávaje ti stále důkazy láskyplné něhy mého božského Srdce, v němž jsem dokonce zřídil tvé nynější a věčné obydlí? Pro větší jistotu pověz mi, jakého silnějšího důkazu mé lásky si přeješ, a dám ti jej. Proč však bojuješ proti mně, který je tvým jediným a pravdivým přítelem?“ Tyto výtky za mou nedůvěru mne uvrhly do takové lítosti a do takového zmatku, že jsem si od té doby

umínila nikdy ničím nepřispívati ke zkoušení Ducha, jenž mne vedl, spokojujíc se pokorně a ochotně přijímati vše, co by se se mnou činilo.

Ó Pane a Bože můj, jenž sám víš, jak trpím vykonávajíc tento příkaz a jak si musím činiti násilí, abych přemohla odpor a zahanbení, jež pocítuji píšíc to všecko, dopřej mi milosti spíše umřítí než napsati něco, co by nepřicházelo z pravdy Tvého Ducha a co by Tobě nebylo k slávě a mně k zahanbení. A pro milosrdenství, ó moje svrchované Dobro, ať to nikdy nikdo nespatří leč ten, koho Ty si přeješ, aby to zkoumal, ať tento spis mi nezabrání zůstat pohřbenou ve věčném opovržení a zapomenutí tvorů. Ó Bože můj, dopřej té útěchy své ubohé otrokyni!“ Zároveň se mi dostalo této odpovědi: „Odevzdej se do mé libovůle a nech mne vykonati mé úmysly nemísíc se do ničeho, neboť budu o vše pečovat.“

Budu tedy pokračovat z poslušnosti, můj Bože, nemajíc jiné tužby než Tobě se zalíbiti tím jakýmsi mučednictvím, jež trpím píšíc tyto řádky, z nichž každé slovo se mi zdá obětí; ale kéž bys jimi byl oslaven na věky! Hle však, jak mi projevil svou vůli o tomto

spisu: ježto jsem se vždy cítila puzena milovati svého svrchovaného Pána z lásky k němu samému, nepřejíc a nežadajíc si než jeho jediného, nikdy jsem se neupoutala k jeho darům, nechť si byly sebevětší, a vážila jsem si jich jen proto, že přicházely od něho; a uvažovala jsem o nich co nejméně, snažíc se zapomenouti a nemysleti než na něho, mimo nějž mi vše ostatní není ničím. A když jsem tedy měla vyplniti tento příkaz, zdálo se mi, že mi je nemožno mluvit o věcech, jež se udály už tak dávno; ale on mi ukázal pravý opak, neboť aby mi to usnadnil, dal mi při každém článku pocítiti týž stav, o němž píšu. To mne přesvědčuje, že tomu chce.

XXIV. *Příchod P. de La Colombière.*

Při trýzních a obavách, jež jsem trpěla, cítila jsem vždy své srdce v neproměnném pokoji; a předvedli mne k rozhovoru s několika učenými osobami, které ani dost málo mne neujistivše o mé cestě, ještě zvýšily má muka, až Náš Pán sem poslal nazpět otce La Colombière, s nímž jsem již mluvila ve svých

začátcích a jehož mi můj svrchovaný Pán slíbil krátce po té, co jsem se mu zasvětila; že mi totiž pošle svého služebníka, jemuž chce, abych vyjevovala podle srozumění, jež mi dá, všechny poklady a všechny taje jeho přesvatého Srdce, jež mi svěřil, poněvadž mi ho posílá, aby mne ujistil na jeho cestě a aby mu uděloval velikých milostí svého přesvatého Srdce, jež je bude v hojnosti rozlévati v našich hovorech.

A když tento svatý muž sem přišel, zatím co mluvil ke klášterní obci, uslyšela jsem vnitřně tato slova: „Hle ten, jehož ti posílám“, což jsem brzo poznala v první kvatembrové zpovědi; aniž jsme se totiž kdy viděli nebo spolu mluvili, zadržel mne velmi dlouho a promlouval ke mně, jako by byl pochopil, co se ve mně děje. Ale pro tehdy jsem se mu nechtěla nijak svěřovati s bolestmi svého srdce, a ježto viděl, že chci odejít ze strachu, aby to nebylo nepříjemno řeholní obci, pravil mi, že svolím-li, přijde mě navštívit jindy, aby se mnou promluvil v téže věci. Ale má bázlivá povaha, jež se strachovala všech těch sdělení, způsobila, že jsem odpovíděla, že nenáležíc sobě, učiním vše, co mi přikáže poslušnost. Odešla jsem, když

jsem tam byla zůstala asi půl druhé hodiny. A za krátko se vrátil, a třebaš jsem věděla, že je vůlí Boží, abych s ním mluvila, přece jsem cítila děsný odpor, když jsem měla k němu jíti: což jsem mu ihned řekla. Odpověděl mi však, že je rád, poskytl-li mi příležitost přinést oběť pro Pána Boha. A tu bez obtíží a bez ostychu jsem mu otevřela své srdce a odhalila jsem mu útroby své duše, jak zlé věci tak i dobré. Načež mi poskytl velmi veliké útěchy ujišťuje mne, že se není čeho báti v chování tohoto Ducha, zvláště když mi nezbraňuje v poslušnosti; že se mám řídit jeho hnutími odevzdávajíc mu celé své bytí, abych se obětovala a přinášela v žertvu podle jeho libosti. Podivuje se veliké dobrotě našeho Boha, že se neodradil při takovém odporování, naučil mne vážit si darů Božích a přijímati s úctou a pokorou častá sdělení a důvěrné rozhovory, jimiž mne obdařoval a za něž bych měla ustavičně vzdávati díky tak veliké Boží dobrotě. A když jsem mu pověděla, že tento svrchovaný Pán mé duše mne pronásleduje z takové blízkosti, bez rozdílu času nebo místa, že se nemohu hlasitě modliti, k čemuž jsem si činila někdy takové násilí, že mi někdy zůstala

ústa otevřena, aniž jsem mohla pronésti jediné slovo zejména při růženci, pravil mi, abych to už nečinila a že se mám spokojiti tím, čím jsem povinována, připojujíc k tomu růženec, když mi to bude možno. A když jsem mu řekla něco ze zvláštního laskání a o spojení lásky, jichž se mi dostávalo od Milého mé duše a o nichž se tu nezmiňuji, pravil mi, že mám ve všem tom mocný důvod k pokořování a on k obdivování velkého milosrdenství Božího k mé osobě.

Ale tato neskonalá dobrota si nepřála, aby se mi dostalo jakékoliv útěchy, aniž by mne to stálo mnoho ponížení, jichž mi toto sdělení přivodilo veliký počet, a jemu samému bylo pro mne trpěti, neboť se říkalo, že hochci oklamati svými přeludy a ošáliti ho jako ostatní; to však ho nijak nermoutilo a on nepřestal mi býti nápomocen po onen krátký čas, ježž zůstal v našem městě, a vůbec vždycky. A já se tomu stokrát divila, že mne neopustil tak jako jiní, neboť způsob, jakým jsem s ním jednala, by byl odpudil každého jiného, třebaže ničím nešetřil k mému pokořování a umrtvování, což mi působilo veliké potěšení.

Když jednou přišel sloužit Mši svatou

v našem kostele, Náš Pán mu udělil převelikých milostí a mně též. Když jsem totiž přistoupila ke stolu Páně, ukázal mi své přesvaté Srdce jako žhoucí výheň a dvě jiná, jež se v něm měla spojití a do něho hluboko pohrouziti, pravě mi: „Tak má čistá láska spojuje na vždycky tato tři srdce.“ A potom mi dal pochopiti, že toto spojení je zcela k slávě jeho přesvatého Srdce, jehož poklady si přál abych odhalovala svému duchovnímu rádci, nechť šíří známost jejich ceny a užitečnosti; a že právě proto chce, abychom byli jako bratr a sestra, rovně se dělíce o duchovní statky. A když jsem namítala, jak jsem ubohá a jaký je rozdíl mezi mužem tak velikých ctností a zásluh a ubohou bídnou hříšnicí jako já, pravil mi: „Neskonale bohatství mého Srdce vše doplní a vyrovná. Jen mu vše pověz bez obavy.“

Učinila jsem tedy, co mi poroučel, při prvním rozhovoru s otcem La Colombière a způsob pokory a díkučinění, s nímž to přijal i s mnoha jinými věcmi, které jsem vyřizovala od svého svrchovaného Pána pro jeho osobu, tolik mne dojal, že jsem z něho měla více prospěchu než ze všech kázání, jež bych byla mohla vyslechnouti. A když jsem

mu řekla, že mi Náš Pán uděloval těchto milostí jen proto, aby byl oslaven v duších, kterým je bude rozdávat podle toho, jak mi dá poznati, že si toho přeje, ať slovem nebo písmem, nic se nestrachujíc, co řeknu nebo napíši, poněvadž mi přidá blahojímavost své milosti k docílení účinku, jaký si přeje, aby to způsobilo v těch, kdož to dobře budou přijímati, a ježto jsem mnoho trpěla vzpírajíc se napsati a dáti jisté lístky osobám, od nichž mi přicházela veliká pokoření, poručil mi, abych přes všechny trýzně a pokoření, jež by mi to přivodilo, nikdy neustávala poslouchati svatých hnutí tohoto Ducha říkajíc prostě, co mi vnuká, nebo budu-li psáti, abych lístek předkládala své představené a potom s ním naložila podle jejího příkazu. To jsem také činila, ale od tvorů se mi opravdu za to dostávalo opovržení. Přikázal mi také psáti, co se dělo ve mně, k čemuž jsem cítila smrtelný odpor, neboť jsem psala, abych uposlechla, ale potom jsem to pálila, domnívajíc se, že jsem již dosti vyhověla poslušnosti. Trpěla jsem však mnoho, i uložili mi důtklivě a zakázali, abych to již nečinila.

XXV. Závěť Markéty-Marie.

Jednou mne můj svrchovaný Obětník požádal, abych pro něho učinila písemně závěť nebo písemné a bezvýhradné darování, jak jsem mu již ústně odkázala vše, co budu moci vykonati nebo vytrpěti, a všecky modlitby a duchovní statky, které by mi byly věnovány ať již za mého života nebo po mé smrti, a kázal mi otázati se mé představené, chtějí-li mi při tom aktu býti notářkou, že si bere na péči dobře jí zaplatiti, a že kdyby odmítla, mám se obrátiti na jeho služebníka důstojného otce La Colombière. Má představená však svolila, a když jsem to přinesla v podar této jediné Lásce své duše, projevila z toho veliké potěšení a pravila mi, že s tím chce naložiti podle svých úmyslů a ve prospěch komu jí bude libo, ježto však prý mne jeho láska oloupila o všecko, nechce již, abych měla jiné bohatství než bohatství jeho přesvatého Srdce, kteréž mi ihned dal v úděl, říkáje mi do pera a káže mi vlastní krví sepsati ten odkaz, který jsem podepsala na svém srdci, vyryvši tam nožíkem jeho přesvaté jméno Ježíš. Potom mi pravil, že si vezme na péči stonásob odměniti vše dobré,

co by mi kdo učinil, jako by to učinil jemu samému, ježto jsem už na ně neměla žádného nároku, a že za odměnu té, jež pro něho učinila tu závět, chce jí dáti tutéž odměnu jako svaté Kláře de Montefalco; že za tím cílem přidá k jejím skutkům neskonale zásluhy svých skutků a že láskou k jeho přesvatému Srdci jí poskytne možnost zasloužiti si téže koruny. To mi přineslo velikou útěchu, poněvadž jsem ji velmi milovala, a na hojně živila mou duši lahodným chlebem umrtvování a pokořování, jenž byl mému svrchovanému Pánu tak příjemný, že bych si byla přála, aby kde kdo k tomu přispěl, jen abych mu mohla způsobiti to potěšení. Proto též mi Bůh dopřával té milosti, že mi ho nikdy nechybělo, neboť celý můj život uplynul v tělesných utrpeních jak pro časté nemoci a stálou mdlobu tak i z jiných příčin. Můj duch trpěl osamělostí a opuštěností a pomyšlením, jak je urážen Pán Bůh, který mne vždy podpíral svou dobrotou, ať již v pronásledování, protivenství a pokořování od tvorů tak i v pokušeních od ďábla, který mne mnoho trápil a stíhal; a také ode mne samé, jež byla nejkrutějším nepřítelem, jehož mi bylo přemáhati, a nejnesnadnějším ke zdo-

lání. Neboť při všem tom, co jsem právě řekla, neopomíjeli mi dávatí vnější zaměstnání práci, co jen jsem mohla unést, což nebylo malou mukou při trýzni, jíž jsem trpěla domnívající se, že se protivím všem tvorům a že mne velmi těžko snášejí, když sama sotva se snáším. A vše to mi působilo trvalou trýzeň ve styku s bližním a neměla jsem jiného útočiště ni léku než lásku k své opovrženosti, do níž jsem se z mocných důvodů pohružovala, neboť se mi vše obracelo v ponížení, i sebemenší skutky, a patřili na mne jen jako na visionářku zatvrzele se obírající svými přeludy a fantasiemi; a při tom všem mi nebylo dovoleno hledati sebemenší úlevy nebo útěchy v mých strastech, neboť můj božský Mistr mi to zakazoval chtěje, abych trpěla úplně mlčky, když jsem si zvolila toto heslo:

*Chci vše vytrpěti bez stýskání,
když ryzí láska čehokoliv se bát mi brání.*

Chtěl, abych čekala vše od něho; a stalo-li se, že jsem si chtěla opatřiti něco útěchy, působil, že jsem místo úlevy nacházela jen

zármutek a nové trýzně: což jsem vždy považovala za jednu z největších milostí, jaké mi Bůh prokázal vedle té, že mi nikdy neodňal vzácný onen poklad kříže přes to, že jsem ho stále špatně používala a tím se činila tolik nehodnou tak velikého dobra, pro něž bych si byla přála roztáti láskou, vděčností a díkůvzdáním k svému osvoboditeli. S takovými city a kochajíc se slastmi kříže jsem říkala: „Čím se odvděčím Pánu za veliká jeho dobrodiní! Ó můj Bože, jak veliká je Tvá dobrota ke mně, že mi ráčíš dávatí podíl na hostině svatých, živě mě týmž mase a s hojností mi dáváje požívati lahodných krmí svých vyvolených a nejvěrnějších přátel, mně, která jsem jen nehodná a bídná hříšnice. Také věz dobře, že bez nejsvětější Svátosti a bez kříže bych nemohla žíti ani snášeti své dlouhé vyhnanství v tomto slzavém údolí, v němž jsem si nikdy nepřála, abych méně trpěla.“ Neboť čím bylo mé tělo více zkrušeno, tím můj duch cítil více radosti a byl volnější k přemýšlení o trpícím Ježíši a ke spojování se s ním, nemaje vroucnějšího přání, než aby mne učinil pravým a dokonalým otiskem a obrazem mého ukřižovaného Ježíše. To právě mne plnilo

radostí, když jeho svrchovaná dobrota používala mnoha dělníků, aby podle její libosti pracovali na dokonání tohoto díla. Ale svrchovaný ten Pán se nevzdaloval od své nehodné oběti, jejíž slabost a úplná neschopnost mu byly dobře známy; a někdy mi říkal: „Prokazuji ti velikou čest, drahá dcero, používaje tak ušlechtilých nástrojů k tvému ukřižování. Můj nebeský Otec mne vydal krutým rukám nemilosrdných katanů, a já k tvému ukřižování používám osob, jež mi jsou oddány a zasvěceny a jejichž moci jsem tě vydal a za jejichž spásu chci, abys mi obětovala vše, co ti dají vytrpěti.“ Což jsem činila z celého svého srdce stále se nabízejíc nésti všecka muka trestu za urážku Boha, jíž by se snad lidé dopouštěli na mé osobě, ač se ve skutečnosti nezdálo, že by se mohli dopouštěti nějaké nespravedlnosti dávající mi trpěti, neboť mi nemohou dát trpěti tolik, kolik si zasluhuji. Ale přiznávám se, že se tolik kochám mluvíc o štěstí z utrpení, až se mi zdá, že bych napsala celé svazky, aniž bych mohla ukojiti svou žádost, a má sebeláska nalézá v takových řečech mnoho dostiučinění.

XXVI. *Padesátidenní půst a žízeň po utrpení.*

Jednou mi můj svrchovaný Pán dal na srozuměnou, že mne chce odvésti do samoty, nikoliv na poušť, jako on byl, nýbrž do samoty svého přesvatého Srdce, kde mne chtěl poctíti nejdůvěrnějšími rozhovory, jako činívá přítel se svou milenkou, a že mi tam dá nová naučení o své vůli a svých úradcích a způsobí, že nabudu nových sil, abych je mohla naplniti srdnatě bojujíc až do smrti, neboť mi jest ještě odraziti útoky několika mocných nepřátel; a právě proto že mne žádá, abych se k uctění jeho postu na poušti postila padesát dní o chlebě a vodě. Ježto však mi to poslušnost nechtěla dovoliti z obavy, aby se na mne neukazovalo, dal mi na srozuměnou, že by mu bylo stejně příjemným, kdybych ztrávila padesát dní bez pití na uctění palčivé žízně, kterou jeho přesvaté Srdce vždy zakoušelo po spáse hříšníků, a té, kterou vytrpěl na stromě Kříže. Toto pokání mi dovolili a zdálo se mi tvrdším než ono první pro velikou žíznivost, jež mne neustále trýznila, takže jsem často musívala píti veliký hrnek vody, abych se osvěžila.

Trpěla jsem v té době krutými útoky od ďábla, jenž se mne snažil svésti zejména k zoufalství ukazuje mi, že tak zlý tvor jako já nemá právo si činiti naději na podíl v ráji, když ho ani nemám v lásce k Pánu Bohu, kterého budu na věky zbavena. To mne tak zarmoutilo, že jsem prolévala potoky slz. Jindy mne sváděl k marnivosti a potom mne trýznil tím hnusným pokušením jedlictví dráždě mne k děsnému hladu; pak mi stavěl před oči vše, co jen lahodí mlsnosti, a to právě v čas, kdy jsem se oddávala modlitbě, což mne děsně mučilo. Tento hlad trval až do chvíle, kdy jsem vešla do refektáře, abych pojedla, ihned se mi však jídlo tak zprotivilo, že jen s největším násilím jsem něco požila. A sotva jsem vstala od stolu, můj hlad začínal ještě prudčeji než předtím. Má představená, již jsem neskrývala nic z toho, co se ve mně dělo, majíc vždy veliký strach, abych nebyla klamána, mi poručila, abych chodila žádat o jídlo, až bude na mne naléhati největší hlad, což jsem pro své veliké zahanbení činila jen s největším přemáháním. A místo aby mne posílala jíst, velmi mne při tom cvičila v umrtvování a pokoře pravíc mi, že si počkám s laskominami, až půjdou do re-

fektáře ostatní. Potom jsem trpěla v pokoji. A tehdy mne nenechali dokončiti mé pokání nepitím, ale když jsem uposlechla, poručili mi začíti znovu; a ztrávila jsem padesát dní bez pití a právě tak jsem trávila i pátky.

Byla jsem stále stejně spokojena, ať mi již dovolovali nebo zakazovali, oč jsem žádala; jen když jsem poslouchala, to mi dostačovalo.

A můj pronasledovatel mne neustával napadati ze všech stran vyjma pokušením nečistoty, jež mu můj božský Mistr zakázal, ač mi tím jednou způsobil hrozná muka a hle, jak se to sběhlo. Představená mi jednou pravila: „Jděte zastupovati před Nejsvětější svátostí našeho krále.“ A jsouc tam, cítila jsem se tak prudce napadena děsnými pokušeními nečistoty, že se mi zdálo, že jsem již v pekle. A snášela jsem tu trýzeň po několik hodin za sebou a trvala mi až do okamžiku, kdy mě má představená zprostita tohoto příkazu, pravíc mi, že již nebudu klečeti před Velebnou svátostí v zastoupení našeho krále, nýbrž za jednu dobrou řeholnici Navštívení. Hned přestalo ono mučivé pokušení a octla jsem se v záplavě útěch, při čemž mi můj svrchovaný Pán dal naučení o tom, čeho si ode mne přeje.

Chtěl, abych byla v ustavičném obětování, a že za tím účelem zvýší mou citlivost a můj odpor k jistým věcem, takže budu vše činiti jen s trýzní a násilím, abych měla příležitost k vítězství i v drobných a lhostejných věcech. Mohu ujistiti, že jsem toho od té doby vždy zakoušela.

Kromě toho že už neokusím žádné sladkosti leč v hořkostech Kalvarie a že mi dá nalézt mučednické trýzně ve všem, co mohlo působiti radost, potěšení a časnou blaženost jiným. Dal mi toho zakoušeti velmi citelným způsobem, poněvadž vše, co lze nazývati potěšením, se mi proměnilo v trýzeň. Neboť i při oněch krátkých přestávkách, jež se dávají někdy na osvěženou, jsem více trpěla, než kdybych byla bývala v žáru nejprudší horečky, ačkoliv chtěl, abych činiла vše jako ostatní, takže jsem mu říkala: „Ó moje svrchované dobro, jak draho se mi prodává to potěšení!“ Refektář, lůžko, vše mi působilo taková muka, že jen když jsem se k nim přiblížila, musila jsem sténati a hořce plakati. Ale zaměstnání a hovorna mi byly zcela nesnesitelné, a pokud se pamatuji, po každé jsem tam šla jen s odporem, který jsem zdolávala jen s velikým přemá-

háním, takže jsem často padala na kolena a prosila Boha o sílu přemoci se. Psaní mi bylo také velmi trapné, ne tak proto, že jsem psávala klečíc, jako pro onu jinou muku, kterou jsem při tom cítila. Váženost, chvály a blahopřání mne více trýznily, než by byla učinila všecka pokoření a opovržení nej-marnivějším a cti nejžádostivějším osobám, takže jsem v takových příležitostech říkala: „Ó můj Bože, raději na mne pošli všechny pekelné běsy než jazyky tvorů, jež jsou samá chvála, lichocení a blahopřání, raději ať se na mne sesypou všecka pokoření, bolesti, protivenství a zahanbení.“

Neboť mi dával neukojitelnou žízeň po všech těch trýzních, ač mi je dal tak prudce pocítiti, když mne potkaly, že jsem se nemohla ubrániti dáti to někdy na jevo, a bylo mi nesnesitelné viděti se tak málo pokornou a umrtvenou, že jsem nemohla trpěti, aby se to nezpozorovalo; a vší mou útěchou bylo utéci se k lásce k mé opovrženosti, jež mne pudila vzdávati díky svému svrchovanému Pánu za to, že mne ukazoval takovou, jakou jsem byla, aby mne zbavil váženosti v očích tvorů. Kromě toho chtěl, abych přijímala všechny věci, jako by přichá-

zely od něho, a nic si sama neopatřovala; abych vše odevzdávala do jeho vůle a o ničem sama nerozhodovala; abych mu vzdávala díky za utrpení tak jako za požitky a abych si v nejbolestnějších a nejvíce ponižujících okolnostech uvědomovala, že mi to náleželo a že jsem si zasloužila ještě více, a abych obětovala muka, jež jsem trpěla, za osoby, jež mi je působily; abych vždy o něm mluvila s velikou vážností a o bližním s úctou a soucitem a nikdy sama o sobě neb jen krátce, s opovržením, leč by mi pro svou slávu velel učiniti jinak; abych vždy přičítala každé dobro a slávu jeho svrchované velikosti, a sobě veškero zlo; abych nehledala žádné útěchy mimo něj, i kdybych musila, až by mi ji poskytl, obětovati mu ji a vzdáti se jí; abych na ničem nelpěla; abych byla prázdná a zbavena všeho; abych nemilovala nic než jeho, v něm a pro lásku k němu; abych hleděla ve všech věcech jen na něho a na zájmy jeho slávy v dokonalém zapomenutí na sebe. A že ač jsem měla konati všecky své skutky pro něho, chtěl, aby v každém z nich bylo vždy něco přímo pro jeho božské Srdce. Jako na příklad když byla přestávka na osvěženou, měla jsem i jemu

opatřiti občerstvení pomocí bolestí, pokorenění, umrtvování a jiných utrpení, jichž nedovolí, aby se mi nedostávalo, a jež jsem za tím účelem měla s potěšením přijímati. A rovněž v refektáři chtěl, abych mu obětovala jako královskou výsadu co myslím, že je nejlepší, a právě tak ve všech ostatních úkonech. Kromě toho mi zakazoval, abych nikdy nesoudila, neobviňovala a nezavrhovala než sebe samu. Dal mi i několik jiných naučení, a ježto jejich množství mne plnilo údivem, pravil mi, abych se ničeho nebála, a to tím méně, že je dobrým mistrem, tak mocným, aby velel činiti, čemu učí, jako moudrým k dobrému vyučování a řízení. Také mohu ujistiti, že přes všechn můj přirozený odpor mne nutil, abych činila, co chtěl on.

XXVII. *Veliké zjevení o nejsvětějším Srdci.*

Když jsem jednou klečela před Velebnou svátostí kteréhosi dne v oktávě Božího Těla, dostalo se mi od Pána Boha nesmírných milostí jeho lásky a cítila jsem se jata touhou splatiti mu láskou za lásku, a pravil mi: „Ne-

můžeš se mi více odvděčiti, než učiníš-li, oč jsem tě už tolikrát žádal.“ Tu odhaliv mi své božské Srdce pravil: „*Hle Srdce, jež tolik milovalo lidi, že ničeho neušetřilo až do vyčerpání všech sil a obětování se na důkaz lásky; a místo uznání se mi od většiny jich dostává jenom nevděku jejich neuctivostmi a svatokrádežemi a lhostejností i opovržením, jež mají ke mně v této svátosti lásky. Co mi je však ještě trudnější, chovají se tak i srdce, jež mi jsou zasvěcena. Proto tě žádám, aby první pátek po oktávě Božího Těla byl zasvěcen zvláštnímu svátku k uctění mého Srdce, aby se toho dne chodilo k svatému přijímání a konala veřejně smírná modlitba na odčinění urážek, jichž se mému Srdci dostalo po dobu, kdy bylo vystaveno na oltářích. Slibuji ti též, že se moje Srdce rozšíří a bude s hojností rozlévati účinky své božské lásky na ty, kdož mu budou vzdávati tuto poctu a postarají se, aby mu byla vzdávána.*“ A když jsem odvětila, že nevím, jak bych mohla vykonati, co po mně žádá od tak dlouhé doby, pravil mi, abych se obrátila na jeho služebníka, jehož mi byl poslal k naplnění toho záměru.* A když jsem to učinila, poručil mi,

* P. de la Colombière.

abych napsala na papír, co jsem mu před tím řekla o přesvatém Srdci Ježíše Krista, i mnoho jiných věcí, jež se jeho týkaly pro slávu Pána Boha, který dovolil, abych našla mnoho útěchy v tomto svatém muži, jednak abych se naučila spolupůsobiti s Božími úmysly, jednak abych byla ubezpečena ve svých velikých obavách z ošálení, pro něž jsem stále úpěla. Když ho Pán vzdálil z tohoto města, aby ho upotřebil k obrácení nevěřících, přijala jsem tu ránu s úplným podobením se vůli Pána, jenž dopustil, aby mi byl tak prospěšný v tom krátkém čase, co tu byl. Když pak jsem se chtěla o tom jen zamysli, ihned mi učinil tuto výtku: „Nuže, já ti nedostačím, který jsem tvůj začátek i konec?“ To dostačilo, abych se mu se vším odevzdala, kdyžtě jsem byla ujištěna, že bude pečovati, aby mi opatřil vše, čeho mi bude třeba.

Ale ještě jsem nenalezala možnosti uvést do rozkvětu pobožnost k nejsvětějšímu Srdci, jež byla vším, po čem jsem toužila. Hle, jaká byla první příležitost, kterou mi k tomu poskytl jeho dobrota. Ježto svaté Markéty bylo toho roku v pátek, prosila jsem sester novicek, o něž jsem tehdy pečovala, aby všechny

drobné pocty, jež mi hodlaly vzdáti k mému svátku, přinesly nejsvětějšímu Srdci Našeho Pána Ježíše Krista. Učinily to milerády udělavše oltáříček, na něž postavily perem na papíře nakreslený obrázek,* a tam jsme se přičinily vzdáti všecky pocty, jež nám to božské Srdce vnukne. To mi přivodilo, a jim také, mnoho pokoření, protivenství a ústrků, neboť mne obviňovali, že chci zavésti nějakou novou pobožnost.

XXVIII. *První pronásledování.*

Všecka ta utrpení mi byla velikou útěchou a ničeho jsem se tolik nebála, jako aby to božské Srdce jimi nebylo zneuctěno. Neboť vše, co jsem o tom slyšela vyprávěti, bylo mi jako trs mečů probodávajících mi srdce. Neboť mi zakázali, abych již nevystavovala žádného obrázku onoho přesvatého Srdce, a že vše, co mi mohou dovoliti, jest vzdávati mu nějakou poctu tajmo. Nevěděla jsem, na koho se obrátiti ve své sklíčenosti leč na ně samo, jež vždy sílilo mou skleslou odvahu,

* Viz obrázek v titulu této knížky.

stále mi říkají: „Nic se neboj, budu kralovati přes své nepřátele a všechny ty, kdož se tomu budou chtít postavit na odpor.“ To mne plnilo velikou útěchou, poněvadž jsem toužila jen po tom, abych je spatřila kralovati. Odevzdala jsem mu tedy péči o to, aby hájilo své pře, zatím co já budu mlčky trpěti. Zdvihlo se však tolik rozličných pronásledování, až se mi zdálo, že se proti mně rozpoutalo celé peklo a že se vše spiklo k mému zničení. Vyznávám se však, že jsem nikdy nepožívala tak velikého pokoje ve svém nitru a necítila takové radosti, jako když mi vyhrožovali vězením a chtěli mne podobně jako mého dobrotivého Mistra pohnati před pozemského knížete, tropíce si ze mne posměšky a nazývajíce mne visionářkou zatvrzele se obírající svými přeludy. To ovšem neříkám, abych vzbudila dojem, že jsem mnoho trpěla, nýbrž spíše abych odhalila veliké milosrdenství Pána Boha ke mně, jež si nic tolik neceníla a nemilovala jako podíl, jehož mi dopřával na svém Kříži, který mi byl tak lahodným pokrmem, že se mi nikdy nepřejedl.

A kdyby mi bylo bývalo volno častěji přijímati, bylo by bývalo mé srdce spokojeno. A když jednou při vroucí touze po Těle Páně

se mi ukázal můj božský Mistr, třebaš jsem byla pokryta smetím, pravil mi: „Milá dcero, viděl jsem, jak stenáš, a žádosti tvého srdce mi jsou tak příjemny, že kdybych byl neustanovil své božské svátosti lásky, ustanovil bych ji z lásky k tobě, abych měl potěšení přebývati v tvé duši a požívati milostného odpočinku v tvém srdci.“ To mne proniklo tak prudkým zápalem, že jsem cítila svou duši všecku uchvácenou a nemohla se vyjádřiti leč těmito slovy: „Ó lásko, ó přemíro lásky Boží k tak bídnému tvorů!“ A po celý můj život mi to bylo mocnou vzpruhou, povzbuzující mne k vděčnosti té čisté lásce.

XXIX. Utrpení za duši v očištcí.

Jindy, když jsem klečela před Velebnou svátostí v den jejího svátku, náhle se mi zjevila osoba celičká v ohni, jehož žár mne tolik pronikal, že se mi zdálo, že shořím s ní. Žalostný stav, v kterém, jak mi ukázala, byla v očištcí, mě dojal k usedavému pláči. Pravila mi, že je ten benediktin, jenž kdysi přijal mou zpověď a poručil mi jít k svatému při-

jímání, pro něž mu Bůh dovolil obrátiti se na mne o úlevu v jeho mukách tím, že mne požádá, abych po tři měsíce za něho obětovala vše, co budu moci učiniti a vytrpěti; když jsem mu to slíbila požádavši o dovolení své představené, pravil mi, co je příčinou jeho velikého utrpení, že totiž dával přednost svým osobním zájmům před slávou Boží, neboť příliš lnul k váženosti svého jména; druhou příčinou bylo, že neměl dosti blíženské lásky v poměru k svým bratřím, a třetí, že měl přirozené náklonnosti k tvorům a příliš je jim dával na jevo v duchovních rozhovorech, což se Bohu velmi nelíbilo.

Ale bylo by velmi nesnadno vyjádřiti, co mi bylo vytrpěti za ony tři měsíce, neboť ono zjevení mne neopouštělo a se strany, odkud přicházelo, se mi zdálo, že jsem celá v ohni, ale měla jsem tak prudké bolesti, že skoro ustavičně jsem stenala a plakala. A má představená jata soucitem mi dávala dobrá pokání, zejména bičování, neboť vnější trýzně a utrpení, jež mi ukládali z blíženské lásky, mnoho mi ulehčovaly jiná utrpení, jež na mne uvalovala ona svatost lásky jako nepatrnou ukázkou toho, co dává trpěti oněm ubohým duším. A po třech měsících jsem ho

spatřila úplně změněna, neboť zahrnut radostí a slávou, odcházel požívat svého věčného štěstí; a děkuje mi pravil mi, že bude mou záštitou před Bohem. Ale upadla jsem do nemoci, a ježto mé utrpení ustalo s jeho utrpením, byla jsem brzo uzdravena.

XXX. Obětná utrpení za duše žijících osob.

A když mi můj svrchovaný Pán oznámil, že až by chtěl opustiti některou z těch duší, za něž si přál, abych trpěla, dá mi snášeti stav duše zavržené, dávaje mi cítiti bezútěšnost, v níž se ocítá při smrti, nikdy jsem nezakusila nic strašlivějšího, neboť nemám ani slov, abych to mohla vysvětliti. Jednou totiž, když jsem pracovala samotna, byla předemnou postavena tehdy ještě žijící řeholnice a bylo mi zřetelně řečeno: „Hle, ona řeholnice jen podle jména, kterou jsem hotov vyvrhnouti ze svého srdce a zůstaviti samu sobě.“ Zároveň jsem se cítila zachváčena tak velikým děsem, že padši na tvář, zůstala jsem tak dlouho a nemohla se vzpamatovati; zároveň jsem se nabídla Boží spravedlnosti

vytrpěti vše, co jí bude libo, jen aby tu duši neopustila. A zdálo se mi, že když se spravedlivý trest Páně obrátil proti mně, octla jsem se v děsné úzkosti a neútěšnosti se všech stran, neboť jsem cítila na ramenou nesnesitelnou tíhu. Chtěla-li jsem pozdvihnouti oči, viděla jsem Boha popuzeného proti mně a ozbrojeného metlami a biči, an již již se vrhá na mne; kromě toho se mi zdálo, že vidím otevřené peklo a připravené mne pohltiti. V mém nitru bylo vše samé vzbouření a zmatek. Můj nepřítel na mne doléhal se všech stran prudkými pokušeními zejména k zoufalství a já prchala všemi směry před svým pronasledovatelem, před jehož zrakem jsem se nemohla skrýti, neboť nebylo trýzní, jimž bych se byla proto nevydala. Trpěla jsem hroznou hanbou a zmatkem při pomyšlení, že má muka jsou známa všem lidem. Nemohla jsem se ani modliti ani projeviti svá muka slzami a říkala jsem jenom: „Ach, jak je hrozné upadnouti do rukou Boha živého!“ A jindy vrhnuvši se na tvář jsem říkala: „Bij, Pane Bože, řež, pal a znič vše, co se Ti nelíbí, a neušetři ani mého těla ani mého života ani mého masa ani mé krve, jen když spasiš na věky tu duši!“

A vyznávám, že bych byla nemohla dlouho vydržeti tak bolestný stav, kdyby mne bylo pod ranami spravedlnosti nepodpíralo jeho láskyplné milosrdenství. Také jsem onemocněla a velmi těžko se potom zotavovala. Bolestné ty stavy mi dával často snášeti a když mi jednou při tom ukázal tresty, jimiž chtěl zkrušiti několik duší, vrhla jsem se k jeho přesvatým nohám pravíc mu: „Ó Spasiteli můj, vybij si raději na mně všecken svůj hněv a vymaž mne z knihy života, než abys zatratil ony duše, jež jsi tak draho vykoupil!“ A odpověděl mi: „Ale ony tě nemilují a nepřestanou tě zarmucovati.“ — „Což na tom, Pane Bože, jen když Tebe milují, neustanu Tě prositi, abys jim odpustil.“ — „Nech mne, už je nemohu snášeti.“ A ještě silněji ho objímajíc: „Ne, Pane můj, nepustím Tě, dokud jim neodpustíš.“ A pravil mi: „Svoluji, chceš-li za ně odpovídati.“ — „Ano, Pane Bože, ale budu Ti platiti vždy jen Tvými vlastními statky, jimiž jsou poklady Tvého nejsvětějšího Srdce.“ To ho uspokojilo.

XXXI. *Markéta zpívá chvály Boží se
serafíny.*

A jindy, když jsme pracovaly společně na konopí, uchýlila jsem se na dvorek poblíž Velebné svátosti, kde pracující kleče ihned jsem se cítila všechna usebrána vnitřně i zevně a zároveň jsem si představila milováníhodné Srdce svého božského Ježíše zářící skvěleji než slunce. Bylo uprostřed plamenů své čisté lásky, obklopeno serafíny, kteří zpívali v podivuhodném souhlasu :

*Láska vítězí, láska se kochá,
láska k svatému Srdci obveseluje.*

A když ti blažení duchové mě vyzvali spojit se s nimi ve chválách toho božského Srdce, neosmělovala jsem se to učiniti, oni mne však za to pokárali a pravili mi, že přišli, aby „se se mnou sdružili k ustavičnému vzdávání poct lásky, klanění a chvály a že budou za mne klečeti před Velebnou svátostí, abych ji mohla jejich prostřednictvím stále milovati trpíc ve své osobě, jako se budu radovati v osobě jejich.“ A zároveň zlatými literami a nesmazatelným písmem lásky

zapsali toto spolčení v nejsvětějším Srdci. A z dvou neb tří hodin, co to trvalo, jsem toho cítila účinky po celý svůj život, jak pomocí, kterou jsem z toho obdržela, tak něžností a lahodou, které to vyvolalo a vyvolávalo ve mně, že jsem zůstala všecka pohroužena ve stud a zmatek. Modlíc se k nim jmenovala jsem je už jenom svými božskými společníky. Tato milost ve mně vzbudila takovou žádost po čistotě úmyslu a dala mi tak vysoké ponětí o čistotě úmyslu, jíž je potřebí k rozmlouvání s Bohem, že se mi vše v té příčině zdálo nečistým.

XXXII. *Záchrana zdánlivě mrtvé.*

Stalo se jindy, že jedna z našich sester upadla do lethargického spánku a nebylo naděje, že by mohla býti zaopatřena. Celé klášterní obci to působilo velikou bolest, zejména naší matce, jež mi poručila slíbiti Našemu Pánu vše, co by mi ráčil naznačiti, že si za to přeje. Ani však jsem ještě nevykonala tento příkaz, a již mi svrchovaný Pán mé duše slíbil, že ona sestra nezemře bez milo-

stí, kterých jsme jí právem přáli, slíbím-li mu tři věci, jež po mně naprosto žádá: první, abych nikdy nezamítla zaměstnání v řeholi, druhou, abych nikdy neodepřela jíti do hovoruny ani psáti, což bylo třetí podmínkou. Vyznávám, že při této žádosti se celá moje bytost chvěla hrozným odporem a nechutí, a odpověděla jsem: „Ó Pane můj, dotýkáš se mé slabé stránky, ale požádám, aby mi to dovolili,“ což také představená ihned učinila, ať jsem sebevíce dávala na jevo, jak mne to bolí, a poručil mi, abych se zavázala na způsob slibu, takže bych se již nikdy nemohla vymknouti; běda však, kolika nevěrností jsem se v té příčině dopustila, neboť mi proto neodňal trýzně, již jsem při tom cítila a jež potrvala po celý můj život, ale ona sestra mohla být zaopatřena.

XXXIII. *Markéta si vyryje na srdci svaté jméno Ježíš.*

Abych však ukázala, kam až zacházela má zpronevěra při všech oněch tak velikých přízních, řeknu, že jednou cítíc pře-

velikou žádost konati duchovní cvičení a chtějíc se několik dní na ně připravovati, rozhodla jsem se po druhé vyrýti svaté jméno Ježíš na svém srdci. Ale stalo se to takovým způsobem, že se tam utvořily rány. Když jsem to řekla své představené den před vstupem do samoty, pravila, že chce na ránu přiložiti nějaký lék bojíc se, aby se z toho nevyvinul nebezpečný neduh. To mne pohnulо stěžovati si Našemu Pánu: „Ó má jediná lásko, strpíš, aby jiní viděli bolest, kterou jsem si učinila z lásky k Tobě? Nejsi dosti mocný, abys mne uzdravil, Ty svrchovaný léku ode všech neduhů?“ Posléze dojat bolestí, již jsem pociťovala majíc se s tím někomu sdělovati, slíbil mi, že na druhý den budu zdráva, což se stalo, jak mi to byl slíbil. Ježto však jsem to nemohla říci naší matce, jelikož jsem se s ní nemohla setkati, poslala mi lísteček, v němž mi pravila, abych ukázala bolest sestře, jež mi lístek odevzdá, ona že ránu ošetří.

A poněvadž jsem byla již zdráva, myslela jsem, že mne to zproštuje tohoto příkazu, až to vysvětlím naší matce, za níž půjdu a povím jí, že jsem neučinila, co mi označila na lístku, jsouc již uzdravena. Můj Bože, jak

přísně jsem byla potrestána za to oddalování poslušnosti jak od představené tak od mého svrchovaného Pána, který mne odstrčil pod své přesvaté nohy, kde jsem byla asi pět dní stále oplakávajíc svou neposlušnost a stálým konáním pokání se doprošujíc odpuštění. A má představená při tom se mnou jednala bez slitování, jakž jí to vnukal Náš Pán; neboť mi zakázala přistoupit ke stolu Páně, což bylo nejkřutější trýzní, jaké jsem ve svém životě mohla zakusiti, neboť bych bývala raději byla odsouzena na smrt. A kromě toho ukázala mou bolest oné sestře, jež vidouc, že je rána zahojena, nic s ní nečinila, pro mne však to bylo velkým zahanbením.

A vše to mi nebylo ničím, neboť není trýzní, jichž bych si byla nepřála pro bolest, již jsem cítila, že jsem se znelíbila svému svrchovanému Pánu, který ukázav mi, jak se mu u řeholní duše oškliví sebemenší poklesek proti poslušnosti, a dav mi okusiti trestu, sám posléze přišel osušit mé slzy a vlít nový život do mé duše v posledních dnech exercicií. Tím však má bolest nebyla u konce přes všecku jeho něhu a jeho laskání. Dostačilo mi pomýšlení, že jsem se mu znelíbila, abych hořekovala a plakala. Neboť mi tak

jasně dal pochopiti, co je to v řeholní duši neposlušnost, že jsem to vskutku ještě do té doby nepochopila, ale bylo by to dlouho vypravovati. A pravil mi, že trestem za můj hřích nejen že ono nejsvětější Jméno, jehož vyrytí jsem tak draho zaplatila chtějíc uctíti památku toho, co vytrpěl bera si ono přesvaté jméno Ježíš, že ona vyrytá písmena nebude znáti, ani písmena předchozí, jež předtím bylo rozličným způsobem velmi dobře znát. A mohu říci, že jsem měla bolestné duchovní cvičení o samotě.

XXXIV. Zázračná uzdravení Markéty.

Ježto pak na mne přicházela nemoc za nemocí, takže nebylo čtyř dní za sebou, abych nestonala, a když jsem jednou byla velmi nemocna a nemohla ani mluvit, ráno přišla za mnou naše matka a podala mi lístek pravíc mi, abych učinila, co je na něm napsáno; bylo tam, že se potřebuje ujistiti, zda vše, co se ve mně děje, je z Ducha Božího. Že tak-li tomu jest, ať mi po pět měsíců poskytne dokonalého zdraví, aniž po všechn ten čas po-

třebuji jakékoliv úlevy. A bych však, je-li to z ducha ďáblova nebo od přirozenosti, zůstala na vždy v témže stavu. Nelze pověděti, jaké mi ten lístek způsobil utrpení a to tím více, že mi jeho obsah byl zjeven dříve, než jsem jej četla. Propustili mne tedy z nemocnice se slovy, jak je vnukal Náš Pán, aby je učinil přirozenosti bolestivějšími a trýznivějšími. Předložila jsem pak onen lístek svému svrchovanému Pánu, jemuž byl jeho obsah dobře znám, a odpověděl mi: „Ujišťuji tě, milá dcero, že na důkaz pravosti Ducha, jenž tě vede, bych jí byl povolil tolika let zdraví, kolik mne žádala měsíců, a dokonce bych jí byl poskytl všechny jiné záruky, o něž by mne byla požádala.“ A zrovna při pozdvihování velebné Svátosti jsem velmi určitě pocítila, jak mi byly odňaty všechny moje neduhy podobny šatu, z kterého by mne byli svlékli a který by zůstal zavěšen. A ucítila jsem se tak silna a zdráva jako velmi statná osoba, která by už dávno nebyla nemocna, a ztrávila jsem tak dobu, jakou si přáli, abych tak zůstala; potom jsem byla navracena do stavu jako předtím.

A když jsem měla jednu horečku, má představená mi kázala opustiti nemocnici a

jíti do samoty, neboť byla na mně řada, a řekla mi: „Jděte, odevzdávám vás do péče Našeho Pána Ježíše Krista. Ať vás vede, řídí a uzdraví podle své vůle.“ Nuže, ač mne to poněkud překvapilo, neboť jsem se tehdy třásla horečkou, přec jsem zcela vesele odešla uposlechnout jak proto, abych se viděla zcela zůstavenou péči svého dobrotivého Mistra, tak i abych měla příležitost trpěti z lásky k němu, neboť by mi bylo lhostejno, jakým způsobem mi dá ztráviti mé exercicie, ať v utrpení nebo v radosti. „Vše je mi dobré, jen když bude spokojen a já ho budu milovati; to mi dostačí,“ pravila jsem si. Ale sotva jsem se s ním uzavřela samotna, již se mi zjevil, zatím co jsem ležela na zemi zkrušena bolestí a zkřehlá zimou. Velel mi vstáti zahrnuje mne tisícerými laskavostmi a pravil mi: „Posléze jsi úplně moje a úplně odevzdána mé péči; proto tě chci navrátiti zdravou těm, kteří mi tě svěřili nemocnou.“ A dal mi opět tak dokonalé zdraví, že se ani nezdálo, jako bych kdý byla nemocna. Všichni se tomu velmi divili a zejména má představená, jež věděla, co se bylo stalo.

*XXXV. Bohu jest milejší oběť naší vůle
nežli tělesná pokání.*

Nikdy však jsem nekonala duchovních cvičení o samotě v takové radosti a slasti, neb se mi zdálo, že jsem jako v ráji pro ustavičné přízně, laskání a důvěrnosti s mým Pánem Ježíšem Kristem, jeho přesvatou Matkou, mým svatým andělem a mým blahoslaveným otcem svatým Františkem Saleským. Ale nebudu se tu rozepisovati o podrobnostech zvláštních milostí, jichž se mi dostalo, neboť by to bylo příliš dlouhé. Řeknu jen, že můj laskavý Ředitel, chtěje mne potěšiti z bolesti, již mi způsobil smazav své nejsvětější Jméno s mého srdce, když jsem si je tam vryla s takovými bolestmi, ráčil je sám vtisknouti dovnitř a napsati zevně razítkem a ohnivým rydlem své čisté lásky, ale způsobem, jenž mi přinesl tisíckrát více radosti a útěchy, než mi druhý způsob učinil bolesti a zármutku.

Ježto však chyběl jen Kříž, bez něhož jsem nemohla žíti ani chutnati rozkoš, byť i nebeskou a božskou, poněvadž veškerou mou slastí bylo jen viděti se připodobněnou svému trpícímu Ježíši, myslila jsem tedy jen na to, jak trýzniti své tělo strohostmi, které mi dovo-

lovala svoboda, již mi propůjčili. A vskutku jsem mu jich dala hodně zakusiti jak co do pokání, tak co do způsobu života a odpočinku, neboť jsem si ustlala lůžko z rozbitých hrnců, na něž jsem si léhala s krajní rozkoší, ač celá přirozenost se chvěla hrůzou; marně však, neboť jsem si jí nevšíkala. Když však jsem chtěla konati jisté pokání, jež mne velmi lákalo svou strohostí, neb jsem myslila, že tím budu moci na sobě pomstíti urážky, jichž se Našemu Pánu dostává v nejsvětější Svátosti jak ode mne bídné hříšnice tak i ode všech těch, kdož ho v ní zneuctívají, svrchovaný můj Pán, když jsem chtěla uvésti svůj záměr ve skutek, mi zakázal jíti dále, pravě, že mne chce zdravou navrátiti mé představené, jež mne svěřila a odevzdala jeho péči, a že mu bude příjemnější oběť mé vůle, kterou mu přinesu, než kdybych provedla, čeho si žádám, poněvadž jsa duch, přeje si též oběti ducha. Zůstala jsem spokojena a podrobena.

XXXVI. *Trnová koruna.*

Když jsem šla jednou k svatému přijímání, svatá hostie se mi zjevila záříc jako slunce, jehož jas jsem mohla snášeti, a uprostřed Náš Pán drže trnovou korunu, kterou mi položil na hlavu za chvíli po té, co jsem ho přijala, a pravil mi: „Přijmi, dcero má, tuto korunu na znamení té, jež ti brzo bude dána ve shodě se mnou.“ Nepochopila jsem tehdy, co by to znamenalo, ale brzo jsem se toho dověděla z účinků, jež následovaly, z dvou strašlivých ran, jež jsem dostala do hlavy, takže se mi od té doby zdá, že mám hlavu obemknutou třemi ostrými trny bolesti, jejichž bodání skončí až s mým životem, za něž vzdávám neskonale díky svému Bohu, který prokázal tak veliké milosti své ubohé oběti. Běda však, jak často říkám, oběti mají býti nevinné, a já jsem jen veliká vinnice. Vyznávám se však, že se cítím více zavázána svému svrchovanému Pánu za tuto drahocennou korunu, než kdyby mi daroval všecky diadémy největších mocnářů světa, a to tím více, že nikdo mi ji nemůže vzíti a že mne často uvádí do šťastné nezbytnosti bdíti a rozmlouvati s tímto jediným předmětem mé lásky, neboť

si nemohu opřítí hlavu o postel podobně jako můj dobrotivý Mistr si nemohl opřítí svou božskou hlavu o lože Kříže; působilo mi nezměrnou radost a nevylicitelnou útěchu, viděla-li jsem, že se mu v něčem podobám; a právě touto bolestí si přál, abych pro zásluhy jeho korunování trním, k němuž jsem přidružovala svou bolest, prosila Boha jeho Otce za obrácení hříšníků a za pokoru pro ty pyšné hlavy, jejichž vyvyšování se mu tak ošklivilo a jej tak uráželo.

XXXVII. *Vidění Ecce homo.*

A jindy, v době masopustu, to jest asi pět týdnů před Popeleční středou se mi zjevil po svatém přijímání v podobě *Ecce homo*, nesa svůj těžký kříž, celý poset ranami a pohmožděninami. Jeho božská krev se řinula odevšad a pravil bolestně smutným hlasem: „Což se nade mnou nikdo nesmiluje, aby měl soucit a bral účast na mé bolesti v žalostném stavu, do něhož mne uvádějí hříšníci zejména v tuto dobu?“ A předstoupila jsem před něho, padla mu k svatým nohám

se slzami a úpěním a vzala jsem na svá ramena ten těžký kříž, z něhož trčely nesčetné hroty hřebíků; a cítíc se drcena tou tíhou začala jsem lépe chápati závažnost a zlobu hříchu, který jsem si ve svém srdci tolik ošklivila, že bych se byla tisíckrát raději vrhla do pekla, než se ho jediného dopustiti úmyslně. „Prokletý hříchu,“ pravila jsem, „jak jsi odporný pro urážky, jimiž zahrnuješ mé svrchované Dobro!“ To mi ukázalo, že nedostačuje nésti tento kříž, ale že je třeba, abych se naň s ním přibila a věrně mu byla společnicí, majíc podíl na jeho bolestech, ústrcích, potupách a jiných hanebnostech, jimiž byl trýzněn. Odevzdala jsem se ihned do jeho vůle ve všem, co by si přál ve mně a se mnou učiniti, nechávajíc se mu přibíti na kříž nemocí, jež mi záhy dala pocítiti ostré hroty oněch hřebíků, jež trčely z kříže, velmi palčivými bolestmi, jež místo soucitu mi přivodily jen opovržení a ponižování, a mnoha jinými, přirozenosti velmi trapnými následky. Co však, ó běda, bych mohla vytrpěti, co by se vyrovnalo velikosti mých zločinů, jež mne stále udržují v propasti hanby od té, co mi Pán Bůh ukázal děsnou tvář duše ve stavu smrtelného hříchu, tíži

hříchu, který tím, že uráží neskonale laskavé Dobro, jest pro ně krajní potupou? Tento pohled mne trýzní více než všecka ostatní utrpení a z celého srdce bych si přála, abych byla začala trpěti všecka muka, jichž jsem si zasloužila za všechny spáchané hříchy, aby mi to bylo výstrahou a bránilo mi to dopustiti se jich; raději bych to byla všecko vytrpěla, než býti tak bídnou a dopustiti se těchto hříchů, třebaš bych i byla jista, že Pán Bůh ve svém neskonalém milosrdenství mi je odpustí a nevydá mne těm mukám.

Toto žádání si utrpení mi obyčejně trvalo po celý masopust až do Popeleční středy, takže se mi zdálo, že jsem úplně zničena, aniž mohu nalézti útěchu nebo úlevu, která by ještě nezvyšovala mé utrpení. A v tom jsem náhle nalézala dosti síly a zdatnosti, abych se postila v době svatopostní, čehož mi vždy bylo dopřáno milosrdenstvím mého svrchovaného Pána, třebaš se na mne někdy sesypalo tolik bolestí, až se mi často zdálo, že začnu-li něco, nebudu v tom moci vytrvati až do konce; a potom jsem opět začínala jiné cvičení s týmiž trýzněmi pravíc: „Ó Bože můj, dopřej mi milosti, abych vy-

držela až do konce,“ a vzdávala jsem díky svému svrchovanému Pánu za to, že tak měří mé chvíle hodinami svého utrpení, aby všechny hodiny na ciferníku odbíjely podle koleček jeho bolestí.

A když mne chtěl obdařiti nějakým novým křížem, připravoval mne naň hojností takového laskání a tak velikých duchovních rozkoší, že by mi bylo bývalo nemožno je snést, kdyby byly potrvaly, a říkala jsem v tom čase: „Ó má jediná Lásko, obětuji Ti všechny ty rozkoše. Ponech je pro ony svaté duše, jež Tě budou oslavovati více než já, která chce jen Tebe sama zcela oloupeného na kříži, kde Tě chci jediného milovati pro lásku k Tobě. Vezmi mi tedy všechno ostatní, abych Tě milovala bez příměsi sobectví nebo rozkoše.“ A právě tehdy si někdy liboval v odporování mým tužbám, an jako moudrý a zkušený vůdce mě zahrnuje radostmi, když bych si byla přála trpěti. Ale vyznávám, že obé přicházelo od něho a že všechna dobrodiní, jež mi prokazoval, byla z pouhého jeho milosrdenství, neboť mu nikdy žádný tvor tolik neodporoval jako já, ať již mými nevěrnostmi či z velikého stra-

chu, abych nebyla ošálena. A stokrát jsem se podivila, že mne nezničil nebo mne nezahubil pro tolik vzdoru.

XXXVIII. *Dar přítomnosti Boží.*

Ale necht' jsou sebevětší mé viny, toto jediné Dobro mé duše mne nikdy nezbavuje své božské přítomnosti, jak mi to slíbilo. Činí mi ji však tak strašlivou, když jsem se mu v něčem znelíbila, že není muky, jež by mi nebyla příjemnější a k níž bych se tisíckrát raději neobětovala, než abych snášela tuto božskou přítomnost a objevila se před svatostí Boží majíc duši poskvrněnu nějakým hříchem. A byla bych se v tom čase ráda skryla a vzdálila, kdybych byla mohla, ale všecko mé úsilí bylo marné, neboť jsem všude nalézala to, před čím jsem utíkala, a s tak hroznou trýzní, že se mi zdálo, jako bych byla v očištní, neboť vše ve mně trpělo bez jakékoliv útěchy, ba i bez touhy po ní, což mělo za účinek, že jsem někdy říkala ve svém bolestném zármutku: „Oh, jak je hrozné upad-

nouti do rukou Boha živého!“ Hle způsob, jímž smazoval mé viny, když jsem nebyla dosti ochotná a věrná, abych se za ně sama potrestala. A nikdy se mi nedostávalo od jeho dobroty žádné zvláštní milosti, aby před ní nepředcházely takovéto trýzně; a když se mi jich dostalo, cítila jsem se uvržena a pohroužena do jakéhosi očištění ponížení a zahánění, kde jsem trpěla více, než vůbec mohu vyjádřiti, vždy však v neproměnném míru a pokoji, neb se mi zdálo, že nic nemůže porušiti pokoje mého srdce, ač nižší část bývala často zmítána buď mými vášněmi, buď mým nepřítelem, který na to vynakládal všecko své úsilí, neboť v ničem není mocnější a nikde tolik nezískává jako u duše, která je ve zmatku a nepokoji; činí z ní svou loutku, takže se stává neschopnou jakéhokoliv dobra.

Shledáno pravdivým dne 22. července 1715.

Sestra Anna Alžběta de La Garde.

Stvrzeno naším podpisem dne dvacátého druhého července roku tisíc sedm set patnáct.

*Dom de Bansière, komisař.
Chalon, kancelista.*

My apoštolský protonotář, generální vikář a autunský arcijáhen jsme uznali za autograf blahoslavené Markéty Marie Alacoque, panny, tento životopis napsaný jí samou z rozkazu jejích představených. Skládá se z šedesátičtyř stran.

Na důkaz toho podpisuji :

V Paray, 26. února 1865.

*G. Bouange, apoštolský protonotář,
generální vikář a arcijáhen.*

(Přiložena pečeť biskupství autunského.)

OBSAH

Úvod	7
I. Bůh sesílá na Markétu již v dětství tuhé zkoušky a učí ji odpoutávati se od tvorů	17
II. Duchovní útěchy trpícího dítěte	23
III. Strádání Markétino za matčiny nemoci	27
IV. Bůh vede Markétu k rozjímavému životu	29
V. Svody Markétina mládí	33
VI. Touha po životě řeholním	38
VII. Boj s přirozenými náklonnostmi	41
VIII. Markéta se rozhodne vstoupiti do kláštera	45
IX. Návrat k matce. Doléhání božského Ženicha	48
X. Generální svatá zpověď	52
XI. Volba kláštera	55
XII. Vstup do řehole	57
XIII. Čas duchovních zásnub	61
XIV. Hlad po umrtvování	63
XV. Sestra Markéta skládá řeholní sliby	66
XVI. Mimořádné cesty, jimiž ji vede Pán	71
XVII. Tresty za neposlušnost	77
XVIII. První zjevení o nejsvětějším Srdci	80
XIX. Další milosti od Pána	88
XX. Trest za hnutí marnivosti	90
XXI. Působení Boží na sv. Markétu-Marii	94
XXII. Další zkoušky	99

XXIII.	Krutá trýzeň	105
XXIV.	Příchod P. de La Colombière	115
XXV.	Závěť Markéty-Marie	121
XXVI.	Padesátidenní půst a žízeň po utrpení	126
XXVII.	Veliké zjevení o nejsvětějším Srdci	132
XXVIII.	První pronásledování	135
XXIX.	Utrpení za duši v očistci	137
XXX.	Obětná utrpení za duše žijících osob	139
XXXI.	Markéta zpívá chvály Boží se serafíny	142
XXXII.	Záchrana zdánlivě mrtvé	143
XXXIII.	Markéta si vyryje na srdci svaté jméno Ježíš	144
XXXIV.	Zázračná uzdravení Markéty	147
XXXV.	Bohu jest milejší oběť naší vůle nežli tělesná pokání	150
XXXVI.	Trnová koruna	152
XXXVII.	Vidění Ecce homo	153
XXXVIII.	Dar přítomnosti Boží	157

KNIHOVNA VINICE PÁNĚ

Pořádá a vydává

Dr Antonín Stráž

v Praze na Vyšehradě 90.

24

VLASTNÍ ŽIVOTOPIS

svaté Markéty Marie Alacoque.

Přeložil Otto Albert Tichý.

Vytiskla knihtiskárna

F. Obziny ve Vyškově.